

F. B. MEYER

PAIMENPSALMI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIO

SISÄLLYS

I	Psalmien psalmi	Sivu 7
II	Paimen — Herra	15
III	Pehmeän ruohon ja levon vetten laidun	25
IV	»Hän virvoittaa minun sieluni«	34
V	Paimenen johdatus	43
VI	Varjojen laakso	51
VII	Vitsa ja sauva lohduttajina	62
VIII	Juhlapidot	71
IX	»Sinä voitelet öljyllä pääni«	83
X	Ylitsevuotava malja	94
XI	Taivaallinen saattue	106
XII	»Herran huoneessa päivien päähän«	114

F. B. MEYER

PAIMENPSALMI

SUOMENSI

AUNE KROHN

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1921

ALKUSANAT.

On aivan eri asia katsella maalaustaiteen mestariteosta taidekokoelmassa, missä tavanmukaisten katselijain sulloutunut parvi tungeksii sen sivuitse, kuin katsella sitä rauhallisesti upean kodin seinältä, jolloin on aikaa istuutuakin omaksumaan taiteilijan ajatusta tai käyttämään hyväksi varhaisaamun, keskipäivän tai laskevan auringon erilaisia valaistuksia.

Kenties on nautinto vielä suurempi, jos rinnalla on tuon taideteoksen harras ihailija, joka tietää kertoa sen päivittäisestä vaikutuksesta mieleensä ja huomauttaa hienoista kauneuksista, jotka jäivät piiloon ensimmäiseltä pinnalliselta silmäykseltä.

Jotain tämäntapaista tavoittelen lähettäessäni tämän kirjan maailmalle: että sairassuojan tai rukouskammion hiljaisuudessa huomio taas keskittyisi tähän verrattomaan psalmiin; että sen tuttuja sanoja tutkisteltaisiin syvenevän kristillisen kokemuksen valossa; ja että kenties mies, joka itse harvoin sitä lähestyy saamatta wutta aihetta kiittää ilmoituksen Henkeä, että Hän johti raamatun suloisen virsirunoilijan sepittämään »psalmien psalmin«, voisi antaa jonkin viitteen toisilta huomaamatta jääneistä kauneuksista.

F. B. Meyer.

PAIMENPSALMI

I

PSALMIEN PSALMI

Ps. XXIII

Tätä psalmia on joskus sanottu »paimensauvan psalmiksi«. Se on saanut sijansa »ristin psalmin« ja »kruunun psalmin« lomaan. Kun kahdeskolmatta kertoo Hyvästä Paimenesta, joka antoi henkensä, ja neljäskolmatta Ylipaimenesta, joka on tuleva kerran uudelleen, niin kertoo kolmaskolmatta Suuresta Paimenesta, joka kaitsee laumaansa erehtymättömällä viisaudella ja väsymättömällä uhrautuvaisuudella. Hän ei ole palkkalainen. Hän ei pyydä palkkaa, ei ota korvausta. Hän ei laske kulujaan. Lampaat ovat Hänen omiansa. Ja nämä suloiset sanat kertovat meille, mitä Hän on heille nyt, tänään, koko paimenheltyydessään, paimenrakkaudessaan.

Joku on maininnut tätä psalmia *uskontunnustukseksi*. Tiedän varmoista lähteistä, että ainakin

muuan ajattelija, joka oli väsynyt tämän kummallisen, kyselevän ajan niin monia sydämiä ja aivoja kiihoittaviin, hämmentäviin kysymyksiin ja tunsipakkoa ilmaista uskonsa positiivisena vakuutuksena, alkoi lausua sen sanoja, äänen kohotessa juhalliseen intomieleen, silmän saadessa sytyttävän hurman loisteen. Ja kun hän pääsi psalmin päähän, hän lisäsi:

»Tämä on uskontunnustukseni. En kaipaa, en halua muuta! Opin sen äitini huulilta. Olen sen toistanut viimeiset kaksikymmentä vuotta joka aamu herätessäni. Enkä sittenkään ymmärrä sitä puoliksikaan; alan vasta tavailla sen rajatonta sisältöä, ja kuolema on kohtaava minut työni jäädessä yhä kesken. Mutta Jeesuksen armon avulla tahdon pitää tätä psalmia edelleen uskontunnustuksenani ja pyrkiä uskomaan siihen, elämään sen todeksi; sillä minä tiedän, että se on opastava minut ristin juureen, se on johtava minut taivaan kirkkauteen.«

Niin, tuo todistus on tosi. Ja niinkuin katsolessamme arvotonta kiiltokiveä saatamme nähdä sen syvyyksistä kumpuavan värien lähteitä, niin näitä säkeitä silmällessä — yksinkertaisia kuin lapsen sepustukset, mutta syvällisiä kuin ylienkeleen ylistysvirret — me näemme niissä pienois-evankeliumin, näemme Jumalan armon, joka niistä

heijastuu kuin aurinko kastepisarasta, näemme sen, mitä ei ole silmä nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut. Sovita näihin sanoihin evankeliumien pääsisältö, niin olet saanut kilpailijattoman uskontunnustuksen, johon kaikki kristityt epäröimättä voivat yhtyä.

Toiset ovat maininneet sitä *laulajaksi*. Edessäni on kirjan sivu, jossa sitä kuvataan tähän tapaan: se on kuljeksiva laulaja, jonka Jumala on pannut vaeltamaan maailmaa pitkin poikin, ja joka laulaa niin suloisin sävelin, ettei kukaan, joka kuulee, muista rintaa raastaneita ja repineitä surujaan. Tämäkin on totta. Tämä psalmi puhuu kieltä, jota kaikkien ihmisten sydän ymmärtää. Sillä on tenho, joka manaa pois murheen, uhmaa rohkeasti kaikkea viisailua ja pilantekoa.

»Se on karkoittanut takaisin tyrmäänsä häijyjä ajatuksia, mustia epäilyksiä, varkain hiipiviä suruja, lukuisampia kuin merenrannan hiekkajyvät. Se on tukenut köyhien jaloa joukkoa. Se on laulanut rohkeutta pettyneitten suuren armeijan rintaan. Se on valanut voidetta ja lohtua sairaan sydämeen. Se on tullut vangin luokse ja kirjoittanut hänen kahleensa ja, kuten enkeli teki Pietarille, vienyt hänet mielikuvituksen tietä pois ja laulanut hänet takaisin kotiin. Se on tehnyt kuolevan kristityn orjan isäntäänsä vapaammaksi ja

lohduttanut niitä, jotka hän kuollessaan jätti suremaan ei niin paljoa hänen poismenoan kuin omaa yksinjäämistään. Eikä sen työ ole loppuunsuoritettu. Se on laulava yhä edelleen kautta kaikkien sukupolvien, eikä se levitä lentoon siipiään, ennenkuin viimeinen vaeltaja on turvassa ja aika päätynyt. Silloin se lentää takaisin Jumalan helmaan, mistä se on lähtöisinkin, ja liverää edelleen, yhtyen taivaallisen ilon sopuisiin sointuihin, jotka täyttävät taivaan iäti säveleillä.«

Mutta sitä voi myös verrata *muinaiseen pyhistä pyhimpään* — tuon loistavan temppelin sisimpään pyhäkköön, temppelin, joka Salomon käsystä kohosi äänettömästi kuin uhkea palmupuu. Miten kiihkeänä ja meluisana sykkikin ja kohisi ihmiselämän virta pyhän kaupungin ahtailla kaduilla tai temppelipihoilla, oli aina hiljainen, häiriintymätön alue, missä vartijaenkelit tyynen levollisina varjostivat siivillään Jumalan lakiarkkua. Siellä ainakin oli lepoa. Ja jos pappisviran haltijain olisi ollut sallittu viipyä tässä Kaikkein Korkeimman salakossa, olisivat he varmasti unohtaneet tuon sanoin lausumattoman levon lumoissa elämän levottomuuden ja kuohuisan riennon. Tomuuntuneen kiireen ja lakkaamattoman huolen täytyi riisua vaatteensa ja kenkensä, ennenkuin saivat astua tänne.

Ja juuri sellainen on edessämme oleva psalmi. Se on erämaan keidas; se on vuoristomaja kesken vaivalloisen kiipeämisen; se on vilpoisa luola keskipäivän paahteessa; se on eristetty lehtikatos, missä levätä ja mietiskellä taivaallisia; se on raamatun temppelin pyhimpiä paikkoja. Tulkaa, te väsyneet, rauhattomat, raskautetut, istuutukaa tähän vilvakkaaseen ja tyyneen suojapaikkaan sen säkeitten soiton manatessa pois rauhanne rikkooneet ajatukset. Kuinka turvallisia ja onnellisia olettekaan te, joiden paimen Herra on! Laskekaa kädestänne tämä kirja ja toistakaa, pyhiin unelmiin vaipuneina, sen tutut sanat alusta loppuun ja sitten katsokaa, eivätkö ne muodostu pakopaikaksi, jota vastaan myrsky turhaan rynnistää.

Ei ole kysymystäkään siitä, kuka sen sepitti — Daavidin nimikirjoitus on joka säkeistössä. Mutta missä tai milloin se joutui ihmiskunnan kuuluville? Laulettiinkohan se Betlehemin kunnalla lampaitten laiduntaessa sen mäkisillä mailla valkeina pisteinä kuin valkeat kalkkikivet? Vai virtailiko se ensin korviin synkän kuninkaan, jonka uurteinen otsa ja paimenpojan raikkaat, viehkeät kasvot olivat niin suuria vastakohtia — tuon paimenpoikasen, joka oli »verevä, kaunisilmäinen ja sorea nähdä«? Ehkäpä niinkin. Mutta siinä on voimaa, kypsyyttä, syvyyttä, jotka

eivät täysin sovellu hennon nuoruuden kuvaan ja pikemminkin ovat jälkiä miehen käden kosketuksesta, miehen, joka on oppinut tietämään hyvän tuntemalla pahan, ja joka kesken ihmiselämän vaihtelevain kokemusten on täysin saanut maistaa sen Herran paimenhyvyyttä, josta hän laulaa.

Nämä sanat lauloi varmasti ensin ihminen, joka oli syvästi kärsinyt; joka oli maistellut monesta katkerasta maljasta; jonka oli ollut pakko haparoida monen sokkelon läpi, monen kauas kurkoittuvan, matalaotsaisen kallionkielekkeen alitse. Persialainen tarina kertoo visiiristä, joka pyhitti yhden palatsinsa huoneista lapsuuspäiviensä muistoille, ajan, jolloin ei hallitsijan oikku ollut vielä korottanut häntä halpuudestaan kunnian kukkuleille. Siellä, tuossa pienessä paljasseinäisessä kammiossa, olivat paimen-ajan yksinkertaiset varusteet — sauva, laukku, karkea puku, vesipullo. Ja siellä hän vietti hetken joka päivä muistellen sitä, kuka hän oli ollut, vastamyrkkynä kiusauksia vastaan, jotka ahdistavat ihmistä kuninkaallisen tai yleisen suosion häikäisevässä loisteessa. Niinpä ei Daavid kuningas unohtanut paimenpoikaa Daavidia. Hänen sydämessään oli kammio, jonne hän oli tottunut vetäytymään mietiskelläkseen ja rukoillakseen; ja siellä hän sepitti tämän psalmin,

jossa miehuusiän kypsä kokemus yhtyy lampaitten parissa vietetyn poikaiän eloiisiin muistoihin.

Sen vain vielä sanomme tämän tutkistelun päättäessämme: että jos tässä psalmissa piilee voima, joka virtaa sitä koskettavien parannukseksi, niin totuus on, että sen voima on se, että se niin vähän nojaa ihmiseen ja niin suuresti Jumalaan. Katsohan, kuinka joka säe kertoo Hänen teoistaan. Tämä on oikea elämänmenetelmä. Epäusko asettaa olosuhteet itsensä ja Kristuksen väliin, niin ettei se näe Häntä, niinkuin opetuslapset tekivät usvan piirittäessä, ja »he huusivat pelosta«. Usko asettaa Kristuksen olosuhteitten ja itsensä väliin, niin ettei se näe niitä »tuon valon kirkkaudelta«. Epäusko kiinnittää katseen ihmisiin ja asioihin ja todennäköisyyksiin ja mahdollisuuksiin ja olosuhteisiin. Usko ei halua huolehtia näistä; se kieltäytyy kuluttamasta aikaansa ja tuhlaamasta voimiaan niitä miettien. Sen silmä katsoo kiinteästi Herraan, ja se on vakuutettu siitä, että Hän voi täyttää kaikki sen tarpeet ja kantaa sen halki kaikkien vaikeuksien ja ahdinkojen.

Oi vapiseva sydän, katsahda pois päin, katsahda ylöspäin! Surusi ovat todella moninkertaisesti katsoessasi vaikeuksia ja toisarvoisia syitä. Heitä sikseen tuo kaikki. Älä puhu enää lujasti

varustetuista kaupungeista ja jättiläisistä, koleista poluista ja pimeistä laaksoista, jalopeuroista ja rosvoista. Ajattele paimenen rakkautta, valtasuuruutta ja viisautta. Rakkautta, joka ei säästänyt vertaan! Valtasuuruutta, joka loi maailmat! Viisautta, joka kutsui tähdet nimeltä! Pelastuksesi ei ole sen varassa, mitä sinä itse olet, vaan sen, mitä Hän on. Yhdeltä silmäykseltä itseesi luo kymmenen Kristukseen. Lakkaa käyttämästä ensimmäisen persoonan asemosanaa, pane sen tilalle kolmas.

Älä enää puhu kyynelistäsi, epäonnistumisistasi tai synneistäsi, kerro sen sijaan, oi kerro kaikkitydyttävästä Jeesuksesta, siitä, kuinka sinun hätäsi juuri on muodostanut Hänen vapautustyönsä pohjan. Laula vielä kerran tuo vanha laulu siitä, kuinka Jumalan paimenrakkauteen hukkuu kaikki puutteesi. Ja painosta jokaista »Hän« sanaa, kun toistat tämän lapsuus- ja miehuusiän psalmin.

II

PAIMEN — HERRA

»Herra on minun paimeneni,
ei minulta mitään puutu.«

Ps. 23: 1.

Kolmetuhatta vuotta on vierinyt siitä, kun Israelin suloinen laulaja ensin lauloi tämän virensä Jumalan paimenkaitsennasta. Kolmekymmentä vuosisataa! Se aika on pitkä. Ja tässä pohjattoman suuressa syvyydessä ovat hänen elämänsä näkyvät muistoesineet huolellisestikin talletettuina tomuksi lahonneet.

Harppu, josta hänen sormensa näppäilivät taivaisia säveliä; risainen lippu, joka hänen oli ollut tapana kohottaa Herran nimessä; kulunut lakikirja, jota hän oli mietiskellyt öin päivin; suuri summaton miekka, jolla hän iski maahan jättiläisen; linnankammio, josta hänen henkensä liiti yhtyäkseen harpunsoittajain harppujen helinään — kaikki tuo on hautautunut syvälle vuosisatain raunioitten keskelle.

Mutta tämä psalmi — joskin se on yhtä vanha kuin aika, jolloin Homeros lauloi ja Soloon laati lakinsa, ja joskin aikojen vierieissä myriaadien ihmisten jalat ovat sitä polkeneet — se on yhtä raikas tänään, kuin jos se olisi vasta seipitetty. Kalliit sanat! Ne ovat lastemme ensi oppi, ja kenties pyhä lapsi itse ensimmäiseksi opetteli toistamaan niitä vanhalla hebrean kielellä Nasaretissa, äitinsä polveen nojaten. Ja ne me viimeiseksi kuiskaamme rakkaitemme korvaan, kun he seisovat pimenevän maisen päivän ja koittavan taivaallisen päivän vaiheella. Kärsivä sairaskammiossaan, paaluunsa sidottu veritodistaja, vartiotointaan suorittava sotilas, monien vaarojen keskitse kulkeva matkamies, presbyteriaani, hugenotti, valdolainen — niin, nämä ja suuri joukko, jota ei kukaan taida lukea, on löytänyt näistä sanoista pelon viihdykkeen, uuden elämän ja toivon innoitusta. »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.«

»Herra«. Milloin tahansa tämä sana on painettuna kokonaisuudessaan pienikokoisilla »isoilla« kirjaimilla, niin tiedämme, että se käy tuon salaperäisen *Jehovah*-sanana edellä. Ja niin pelonsekaista kunnioitusta tunsivat juutalaiset tätä kunnioitusta herättävää nimeä kohtaan, että he vaihtoivat sen johonkin vähäarvoisempaan Jumala-

nimeen, milloin se vain esiintyi pyhiä kirjoituksia julkisesti luettaessa. Vain kerran vuodessa se mainittiin: ylimmäinen pappi sen lausui pyhistä pyhimmässä suurena sovintopäivänä.

Jehovah merkitsee elävää olentoa, omasta voimastaan olemassa olevaa, Häntä, joka on nimeltä »*Minä olen*«, Häntä, joka oli, joka on ja joka on tuleva; joka elää iankaikkisesti; jolla on elämä itsessään. Kaikki muu elämä, kaskaista ruusunlehdellä aina ylienkeliin valtaistuimen edessä, on riippuvaista ja jostain johdettua. Kaikki muu kuluu, muuttuu, vanhenee; Hän yksin pysyy muuttumatta samana. Kaikki toiset ovat valkeoita, joihin Hän varaa polttoaineet; Hän yksin ylläpitää itse itseään. Tämä mahtava olento on paimenemme. Kohota sydämesi Hänen puoleensa nöyrästi palvoen ja sano: »Kuuntele, Israelin paimen! Sinä, joka johdat Joosefia niinkuin lammasmaa, Sinä, jonka valtaistuinta keruubit kannattavat, ilmesty kirkkaudessasi!«

Mutta kun ajatuksemme kulkee kautta aikain, tapaamme lempeän, uupuneen miehen, jota tulevien surujen varjo synkkänä verhoo. Hän puhuu pienen matkan päässä siitä paikasta, missä nämä sanat ensin lausuttiin noin 1200 vuotta aikaisemmin. Majesteettirikosko tuo? Vai herjausta? Vai

mielipuolenko houretta? Ei — omistusoikeuden ja selkeän totuuden leimaamana Hän uusii nuo sanat ja sovittaen ne itseensä sanoo: »*Minä olen se hyvä paimen.*«

Yhdistä nuo kaksi — kunnioituksen täysi sana iäisestä Jumalasta ja lempeä sana Vapahtajasta — niin saat arvollisen nimityksen Herrastamme: *Jehovah-Jeesus*. Sovittakaamme se psalmiimme ja lausukaamme sen sisältöä uusin arvoin arvoستاen: »Jehovah-Jeesus on paimeneni.« Mitä tarpeita meillä voisikaan olla, joita tuo kaksoisolio ei tyydyttäisi? Jehovana on hänellä kaikki valta, Jeesuksena kaikki myötätuntoisuus. Jehovana Hän ylläpitää maailmat, Jeesuksena elää aina rukoillakseen edestämme. Jehovana Hän on kaiken yksinvaltiias Herra, Jeesuksena Hän yhä kulkee tämän maailman polkuja meidän rinnallamme, kuiskaten hellästi ja suloisesti korvaamme: »Älä pelkää, sinä pikkuinen lauma!«

»*Paimen*«. Tätä kallista Jumalan nimitystä käytti ensimmäisenä Jaakob — joka itse oli kerran ollut paimen — kun hän kuolevana makasi hieroglyyfeillä koristetussa kammiossaan ja vanhus kauas yltävin ajatuksin palasi nuoruutensa mielikuviin puhuen Jumalasta, joka oli »kainnut häntä syntymästä saakka tähän päivään asti«. Halki koko raamatun käy tuo kultainen säije, kun-

nes sen viime lehdiltä luemme Karitsasta, joka johtaa laumansa elämän vesien lähteille.

Itämaan paimenen suhde laumaansa oli aivan ainoalaatuinen, ja hänen ja hoidettaviensa hiljais-ten eläinten välille syntyi ystävyys, jolle meidän oloissamme ei ole vastinetta. Koettakaamme eläytyä tähän suhteeseen. Aamulla varhain paimen johtaa laumansa tarhasta laitumelle. Koko päivän hänen täytyy pitää tarkkaa vaaria, etteivät saalistavat pedot tai rosvojoukot pääse sitä vahingoittamaan. Hänen on johdettava se tyynten vetten partaille, että lampaat saavat juoda vuolaitten virtojen niitä peloittamatta tai vaarantamatta. Ja yöksi täytyy hänen viedä ne takaisin tarhan turviin. Määrättyyn aikaan vuodesta täytyy hänen kuitenkin kuljettaa ne kauemmas kedoille, kauas omasta kodistaan ja ihmisasumuksista, eläen siellä niiden parissa päivän helteen paahtamana, yökasteen läpimäräksi kastelemana. Jollei jokunen karitsa kykene pysymään muun lauman rinnalla, täytyy hänen kantaa sitä helmassaan. Jos yksikin eksyy laumasta, täytyy hänen etsiä sitä, kunnes löytää sen, vainuten sitä villatupsuista, joita on jäänyt orjantappurapensaikkoihin. Jos vaara uhkaa, täytyy hänen olla valmis panemaan henkensä alttiiksi. Itämaan paimenen asu on kuin taiste-

luun varustauneen soturin: pyssy on heitetty olalle, vyössä on pistooli, kädessä nuija.

Tällä kannalla eläen ovat paimen ja lauma miltei ystävyksiä. Lampaat tuntevat hänet ja vastaavat nimeltä huudettaessa. Jotkut kulkevat aina hänen kintereillään, hänen erikoisina suosikkeinaan, varmoina hänen rakkaudestaan. Hän voi melkein mielinmäärin käsitellä niitä kaikkia ja liikkua vapaasti niiden parissa saamatta aikaan pienintäkään hälyyntymisen oiretta.

Tämä kaikki soveltuu Herraan Jeesukseen, suureen lammasten Paimeneen. Hänellä on paimenen *sydän*, puhdasta, runsasta rakkautta sykkivä sydän, joka ei pitänyt sydänvertaan liian kalliina lunastuksemme hintana. Hänellä on paimenen *silmä*, joka näkee koko lauman päästämättä näkyvistään edes kylmillä vuorilla kuljeksivaa lammasparkaa. Hän on *uskollinen* kuin paimen, ei koskaan petä eikä hylkää, ei jätä meitä tuetta, ei pakene nähdessään suden tulevan. Hän on *väkevä* niinkuin paimen, niin että voi pelastaa meidät jalopeuran kidasta ja karhun kynsistä. Hän on *hellä* kuin paimen: ei niin pienoista karitsaa, ettei Hän sitä kantaisi, ei niin heikkoa Jumalan pyhää, ettei Hän häntä lempeästi johtaisi, ei niin uupunutta sielua, ettei Hän hankkisi sille lepoa. Hän tuntee isän sääliä. Hän antaa äidin lohdutusta.

Hänen alentuvaisuutensa tekee suureksi. Hän suo-
jaa meitä sulilaan, pehmeillä, lämpöisillä, untuvai-
silla, ja Hänen siipiensä suojaan me turvaamme.

Oi, Hän on tehnyt vielä enemmänkin! »Kaikki
me harhailimme eksyksissä niinkuin lampaat, ku-
kin meistä poikkesi omalle tielleen.« Rangaistus
ja tuho olivat varmat; mutta Jeesus näki iankaik-
kisuudesta valtaistuimeltaan vaaran, ja Hänet val-
tasi sääli noita suuria joukkoja kohtaan, koska ne
olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta.
Siksi Hän, koska oli paimen, tarjoutui antamaan
oman elämänsä tilalle ja salli rangaistuksen kai-
kista meidän synneistämme kohdata Häntä. Sil-
loin kuului tuo hirveä käsky: »Herää, miekka, pai-
mentani vastaan, sitä miestä vastaan, joka minulle
läheisin on', sanoo Herra Sebaot. Lyö paimen.'«
»Hän pani henkensä lammasten edestä« ja lunasti
lauman iankaikkisen liiton veren voimasta. Olkoon
Hän ylistetty! Olkoon Hän ylistetty!

»*Minun*«. Minkä eron tekeekään tuo pieni
sana »minun«! »Lapsi kuoli!« sanoi kai palvelija,
joka kantoi pellolta sairaan pojan tämän äidille.
»Minun lapseni kuoli!« sanoi äiti. »Nämä tilukset
tunnen niin hyvin, olen täällä joka virstan kulke-
nut lapsesta asti«, sanoo harmaahapsinen vouti.
»Nämä ovat minun tilukseni!« sanoo perillinen.
Niin myös uskonnon alalla on suorastaan ääretön

ero tiedon ja omistamisen välillä. Olet suorastaan joko pelastettu tai kadotettu, sikäli kuin sanot: »Jeesus on Vapahtaja«, tai: »Jeesus vapahti minut«; sikäli kuin sanot: »Herra on paimen«, tai: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.« Vaikkapa voisit Tuomaan lailla nähdä Vapahtajan todellisuuden selkeässä valossa, niin että kaikki epäilyksi häihäisivat, ja Hän ojentaisi sinulle kätensä kosketeltavaksi, olisi sinulla siitä vähän hyötyä, jollet omaksuisi Häntä sanomalla: »*Minun* Herrani ja *minun* Jumalani!«

Jeesus odottaa omaksumistamme. Hän ei tyydy olemaan paimen, hyvä paimen, pyhien enkeleitten paimen, lunastettujen lukemattoman joukon kaitsija ja paimen. Hänen vaivannäkönsä sinusta ei ole tyydytetty, ennenkuin kosketat Häntä kädeläsi ja sanot: »*Minun* paimeneni.« Ja sen voit tehdä, jos tahdot. Ei mikään ole estämässä. Riennä tiedustamaan, oletko Hänen lampaitaan, katso pois itsestäsi Häneen ja katsele, eikö Hän hyvin kelpaa paimeneksi. Ja ensimmäinen »*Minun!*« huutosi on oleva varma merkki siitä, että olet liitetty siihen laumaan, jota Hän kuljettaa monien takerruttavien pensaikkojen halki taivaan yhteiseen lammastarhaan. »Herra on *minun* paimeneni, ei minulta mitään puutu.«

»Ei minulta mitään puutu.« Keskellä maail-

man suruja ja puutteita on Herran lampaista pidetty hyvä huoli. Maailman lasten itku sisältyy tuohon väsyneeseen tunnustukseen: »Minä kuolen nälkään.« Mutta pyhien kerskaus soi tuossa iloisessa vakuutuksessa: »Jumalani on rikkautensa mukaisesti täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa, Jeesuksessa Kristuksessa.« Hänen palkatuilla palvelijoillaan on leipää kyllin, jopa säästää; kuinka paljoa enemmän Hänen omillansa! »Nuoret leijonat kärsivät puutetta ja näkevät nälkää, mutta Herran etsijöiltä ei mitään hyvää puutu.«

Kokemuksesi näyttää ehkä olevan ristiriidassa tämän iloisen lausuman kanssa. Mutta kenties et ole uskossa etsinyt etkä omaksunut itsellesi mitä sinulle oli varattu ihan kättesi ulottuville. Tai et ole saattanut pyyntöjäsi rukouksella ja anomisella Jumalalle tietäväksi. Tai et ole hädän hetkeä täysin kokenut. Tai et ole ymmärtänyt todellista tarvettasi ja pyydät sellaista, mikä vahingoittaisi sinua. Tältä taholta on sinun jostain etsittävä syytä näiden iloisten, voitonriemuisten sanojen ja oman kokemuksesi väliseen näennäiseen eroon. Sillä ainiaan pitää paikkansa tuo, että »Häntä pelkääviltä ei mitään puutu«. Hän on voimallinen runsain määrin antamaan kaikkea armoa, ja Hän antaa kaikkea armoa runsain määrin. Kunnia olkoon Hänelle iankaikkisesta iankaikkiseen!

Oi, sido tämä iloinen varmuus rinnoillesi! Ja uhatkoot ja peloittakoot sinua jos mitkä vaarat, ahdistakoon jos mikä puute, kulje eteenpäin, painu pimeyteen rohkaisten sydäntäsi tällä suloisella kertosaäkeellä: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.«

III

PEHMEÄN RUOHON JA LEVON VETTEN LAIDUN

»Vihreille laitumille

Hän vie minut lepäämään;

virvoittavien vetten luo

Hän minut johdattaa.«

Ps. 23: 2.

Tässä suloisessa paimensinfoniassa antaa ensi säe alkusävelen kertoessaan, ettei puutu mitään siltä, joka elää Jumalan paimenkaitsennan hoi- vissa. Seuraavissa säkeissä muodostuvat sävel- soinnut, ja sävelmä pääsee täytenä vaikuttamaan.

Ensimmäinen puute, jota tämän säkeen mu- kaan Kristuksen omain ei tarvitse koskaan tuntea, on levon puute. Tämä säe huokuu oikeaa levon henkeä, mikä käy jopa vielä selvemmäksi, jos tul- kitsemme yllämainitut sanat kirjaimenmukaisem- min. Ne voisi, näet, tulkita tähän tapaan: »Peh- meään ruohikkoon Hän vie minut lepäämään. Levon vetten luo Hän minut johdattaa.«

Miten viehkeä kuva manautuukaan täten mie-

likuvitukseemme! On itämaisen keskipäivän paah-
tava hetki. Kuumeinen helle tekee ilman tukah-
duttavaksi, ja koko seutu paahtuu hirvittävässä
aurionkilossa. Kivetkin kunnailla polttavat
astujan jalkaa. Silloin olisi lauma tuhon oma
ilman paimenta, ja paimen itsekin, jollei hän pääse
suuren kallion sinervään varjoon tai jonkin pen-
saikkaa kasvavan rotkon suojiin tai alavan laak-
son runsaille, suloisille ruoholaitumille.

Mutta sellaista kovaa onnea ei täällä tarvitse
pelätä. Katsohan tuonne, missä kirkasvetinen joki
vyöryttää aaltojaan lakean tasangon halki. Ylem-
pänä, mistä se alkoi juoksunsa, se vaahdoten rai-
vosi yhä kalliuomassaan, hyppeli kielekkeeltä kie-
leккеelle, kiersihe vastarintaisia äyräitään vastaan
ja särkyi vaahtomassaksi. Lamma ei olisi juonut
siitä silloin, sillä lamma-lauma ei koskaan juo
levottomista, kuohuvista virroista. Mutta nytpä se
soluu hiljaa eteenpäin, kuin unissaan — pinta tus-
kin värehtii; joka kukka, joka puu, joka ruohon-
korsi sekä veden yli kumartuvat rantaäyriät
kuvastuvat selvästi sen kalvoon; joka kivikin
näkyä selkeästi uoman pohjalta. Sen partailla on
laidun aina vihreä ja rehevä, keväisin tuhansien
kukkien peittämä; sen raikas läheisyys vilvoittaa
ilman, ja sen solisevain vetten soitto ihastuttaa
korvaa. Pouta ei uhkaa, missä tämä virta vierii,

ja lauma, kylläiseksi asti järsittyään pehmeää ruohoa, paneutuu tyytyväisenä levolle.

Me kaikki tarvitsemme lepoa. Jokaisen elämässä tarvitsee olla pysähdyksiä ja lomia. Käsi ei voi aina olla raatamassa. Aivot eivät voi aina valmistaa ajatussarjoja. Kykymme ja aistimme eivät aina voi olla jännitettyinä. Työ vastaa ilman lepoa kellon liikaviritystä: päävieteri katkeaa, ja koneisto pysähtyy. Elämän touhuihseen rientoon tulee sovittaa usein taukoja, jolloin palautamme ennalleen näännytetyt hermot ja alentuneen elinvoiman. Tuolla käskyllä, että meidän on levättävä yksi päivä seitsemästä, on pysyvämpää arvoa kuin moni luulee.

Mutta ei mikään olentomme puoli sen pakottavammin vaadi lepoa kuin hengellinen elämämme. Ihmisen henki ei, kyyhkyn tapaan, voi alati olla matkassa siipeä lepuuttamatta; sen täytyy laskeutua maahan. Me emme voi aina kavuta vaikeuksien louhikkoista vuoristotietä tai polkea tyytymättömyyden polttavaa savimaata. Meidän täytyy voida levätä vihreillä laitumilla tai astella hiljaa levon vetten partailla. Kolme seikkaa on tarpeen, ennenkuin lammas — tai ihmissielu — voi levätä.

I. *Turvallisuuden tunne.* Leijonan kiljunta, koiran haukunta, pienen lapsen läheisyys riittää kerrassaan häiritsemään lammaslauman levon ja

ajamaan sen vapisevana ja arkana koolle pelästyneeksi ryhmäksi. Ja kuinka voisimmekaan levätä niin kauan kuin tunnemme olevamme alttiina luolassaan karjuvalle leijonalle? Ken voi levätä niin kauan kuin iäinen kohtalomme on epävarmana vaa'assa?

Kaiken tämän varalta on Jeesus huolehtinut. Hän asettui itse sielumme suurta vihollista vastaan ja mursi ainiaaksi hänen valtansa. Me emme voi ikinä unohtaa noiden kahden hirveätä yhteeniskentää: toisen luhua häijyyttä, toisen väkeviä huutoja ja kyyneleitä, kuolontuskaa ja verihikeä. Emme me silloin voineet asettaa omaa painoamme vastapainoksi toiseen tai toiseen vaakakuppiin; me olimme pikemminkin voittopalkinto, josta juuri ottelua käytiin halki pitkinä, uuvuttavina vieriväin tuntien. Toisella puolella julma viha ja verenhimoinen tuhoomishalu, toisella armo, joka ikävöi vapauttajaksi vaikkapa katkeran tuskankin ja haavojen hinnalla, joista oli jäävä ainaiset arvet. Viimein hyvä Paimen antoi henkensä lammasten edestä. Ei hän ollut pelko palkkalainen! Hänen kaikkensa oli kyseessä. Lauma oli Hänen omansa, Isän Hänelle antama, ja Hän pani henkensä sen edestä.

Mutta kuollessaan Hän löi vihollisemme — niinkuin metsän sarviniekat kiistasankarit joskus

tavataan kuolleina rinnakkain toisen iskettyä viimeuskassaan toiseenkin surmansuovan haavan. Mutta »Jumala on kuolleista nostanut Hänet, joka iankaikkisen liiton veren voimasta on se suuri lammasten paimen, Herramme Jeesuksen«. Ja nyt Hän elää turvallisuutemme takeena. Hän kärsi kaiken kärsittävän. Hän voitti kaiken kohdattavamme vastustuksen. Hän takasi meille iäisiksi ajoiksi vapautumisen surmanveitsen uhkasta, Jumalan lain vaatimuksista ja syntiemme seurauksista. »Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin.«

Siis, oi arka sielu, ole levollinen! Veripunainen poltinmerkki, jolla olet merkitty, on varma tae turvallisuudestasi. Hän ei ole voinut tehdä niin paljoa sinun hyväksesi vain menettääkseen sinut nyt. Vaaran ja pelon hetkin kuiskaa vain hiljaa Hänen nimensä: *Jeesus, Jeesus!*, niin Hän on heti lohduttava sinua läsnäolollaan ja äänellään, jonka kaikki lampaat tuntevat, ja Hän vakuuttaa sinulle: »Minun lampaani eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.«

»Herra on sinun suojelijasi.« — »Me tiedämme, ettei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä; vaan Jumalasta syntynyt ottaa itsestänsä vaarin, eikä paha ryhdy häneen.« 1 Joh. 5: 18.

II. *Riittävä ravinto.* Nälkäinen lammas ei paneudu lepäämään. Suurinkaan voimin on sitä turha pakottaa siihen. Mutta paimen, joka voi hankkia sille runsaasti hyvää laidunta, saa pianakin tuon levottoman eläimen asettumaan tyytyväisesti makuulle tuoksuavaan ruohikkoon lintujenkin istahtaessa sen villavalle selälle ja mehiläisten suristessa unisesti sen ympärillä.

Me emme voi levätä, niin kauan kuin henkemme nälkä on tyydyttämättä, sen jano sammuttamatta. Kummallista, että ihmiset niin hitaasti toteavat tämän! Ja kuitenkin tuntuu kuin juuri tuo kipuna särkevä sisäinen ääni olisi koko ihmiselämän liikkeelleyöntävä voima. Nälkänsä tuntien ihmiset koettavat tyydyttää sitä palkohedelmillä, joita siat syövät; mutta turhaan he koettavat. Eikä löydä vastausta sisäisen ihmisemme rauhattomuus, ennenkuin kuuluu Jeesuksen ääni sanoen: »Joka tulee minun tyköni, hänen ei tule nälkä, ja joka uskoo minuun, hänen ei tule koskaan jano.«

Oi, että saamme syödä Ihmisen Pojan lihaa ja juoda Hänen vertaan hurskaitten unelmain, hurmiollisen, läheisen yhdessäolon hetkin! Se on elämää. Se on iäistä tyydytystä. Siellä on todella laidun ja Hänen riemunsa virrat.

Jumalan sanaa voi sopivasti verrata vih

reään laitumeen. Siellä on ravintoa kaikille nälkäisille sydämille. »Kyllin ja säästämään asti.« Eikä se koskaan käy laihaaksi tai kuivu. Se on yhtä viheriä ja raikas tänään kuin silloin, kun Pyhä Henki sen ensi kerran luovutti ihmisille. Vaikka monen monet selittäjät ovat sitä tarkanneet ja miljoonat kristityt sitä tutkineet ja miettineet, ei yksikään rakastava, kuuliainen sydän voi syventyä siihen saamatta siitä ravintoa ja voimaa.

Moni hengellinen tosiasia vastaa *levon vesiä*. Mitä on sunnuntai muuta kuin levon vesi; tai hartaushetkemme; tai kesäinen lomapäivä; tai hengellisen vaurastumisen pitkä onnen aika, jolloin on melkein kuin olisi saatana unohtanut kiusata? Sellaisina aikoina on suloista tietää, että Hän, joka toisin kerroin johti taisteluun tai työhön, johtaa nyt lepäämään.

Ja joskus Hän kesken elämän rynnäkön ja kiireen viittaa meitä tulemaan syrjään levätäksemme hetken Hänen seurassaan, jotta meillä olisi tilaisuutta syödä. Hän antaa sydämemme pitää sabattia ja olla levossa. Hän panee meidät juomaan tienohen purosta ja keskipäivin lepäämään Hänen laumansa parissa »erämaan kallion« siner-vään varjoon.

III. *Paimenen johdon totteleminen.* Hellinkään paimen ei voi viedä lampaitaan lepäämään,

jolleivät ne seuraa häntä. Jos ne tulla maleksivat kaukana hänen jäljessään, jos ne eksyvät hänestä, jos ne kulkevat omia teitään — silloin ne vain, tarkoittipa paimen miten hyvää tahansa, kohtaat esteitä ja pettyvät toiveissaan. »Minun lampaanani«, Kristus sanoo, »kuulevat ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.«

Tämä todiste paimenen johdon seuraamisesta on tärkeä. Eipä ihme, että kadotamme lepomme, kun juoksentelemme sinne tänne noudattaen oman pahan sydämemme neuvoja ja haluja. Me panemme Hänen suunnitelmainsa sijaan omamme. Me pidämme kiinni omista tuumistamme ja sota-juonistamme. Me ahdamme päivämme täyteen paljoa omaamme lisänä siihen vähäiseen, mikä tulee Hänen osalleen. Me emme kyllin usein nosta katsettamme, jotta näkisimme, mitä tietä Hän kulkee, ja mitä Hän tahtoo meidän tekevän. Ja niin lepomme häiriintyy ja menee hukkaan. Meidän täytyy seurata Karitsaa, minne ikänä Hän menee, jos tahdomme tulla johdetuiksi eläville vesilähteille, jotka pysyvät voimassa taivaallisten lähteitten avulla.

Oi, älä huokaile Jumalan lepoa, aivan kuin et voisi sitä saavuttaa! Hyvä Paimen odottaa saadakseen viedä sinut lepäämään ja antaakseen sinun juoda lepoa pitkin siemauksin. Luota vain

Hämeen! Anna Hänen käsiinsä kaikki, mikä häiritsee henkesi hiljaisuutta, vaikkapa se olisi vain pikkuasia; ja ota Häneltä vastaan Hänen oma hyvät, suloinen leponsa. Pyydä, että Hän veisi sinut lepäämään lempeästi pakottaen, niinkuin Hän vain osaa.

IV

»HÄN VIRVOITTAA MINUN SIELUNI«

Ps. 23: 3.

Nämä sanat ovat kallisarvoisimpia tässä verrattomassa psalmissa. Ne puhuvat monien Jumalan lasten kokemuksesta, sillä he ovat syvästi tietoisia hyvän Paimenen uudistavan armon tarpeestaan. Jos ei olisi muuta kuin seurattava Häntä aina valmiina heti ja täydesti noudattamaan Hänen vaikutustaan, ei tarvittaisi uusimista. Mutta me emme ole aina herkät ja kuuliaiset taivaalliselle johdatukselle; me niin helposti paimumme takaisin uneliaisuuden ja välinpitämättömyyden tilaan, ja niin me välttämättä kaipaamme uudistamista.

Hengellisen riutumisen suurimpana aiheena on Jumalan sanan ja yksityisen hartauden laiminlyöminen. Niin kauan kuin ihmisen henki on läheisessä suhteessa Jumalan rakastavaan Henkeen, niin kauan kuin raamattua tutkitaan säännöllisesti ja rukoillen ja yksinäisyyteen vetäyty-

misen tottumusta ylläpidetään, niin kauan kasvamme säännöllisesti armossa, Jumalan tuntemisessa ja Hänen rakkaudessaan.

Jos kynttilänjalan kultaiset putket vain pidetään avoimina ja tukkeentumatta, virtaa kultainen öljy lakkaamatta pyhän elämän ravinnoksi. Sen tiedämme jokainen. Sydämemme on usein maistanut sitä suloista virvoitusta ja pyhää rohkaisua, jota tarjoovat pyhistä pyhimmissä vietetyt hiljaisuudet, autuaat hetket. Me tiedämme, ettei mikään siitä, mikä antaa elämälle arvoa, ole niin hedelmällistä kuin yhteys Jumalan kanssa. Ja kuitenkin olemme mitä alttiimmat suoriutumaan siitä kiireisesti tai laiminlyömään sen. Raamatun lukuja silmätään hätäisesti velvollisuudentunnosta, niinkuin metsälinnun rinta hipaisee sieltä täältä vuoristolammen pintaa, ja aamu- ja iltarukous luetaan niin kylmästi ja muodollisesti, että olisi ollut melkein parempi jättää se sikseen. Ihmekö sitten, että hengellisen elämän voima riutuu ja kaipaa kipeästi voimakkaan, viisaan uudistavan käden apua!

Tunnustamaton synty on niin ikään nopean hengellisen riutumisen syynä. Jos ystävain välillä on jokin epäsovun aihe, jos kuinka vähäpätöinen, he karttavat tapaamista; tai jos kohtaavat, tuntuu kohtaamisen kylmyys ja väkinäisyys niin sel-

vänä ja tuskallisena verrattuna entisen kiintymyksen lämpöön ja sydämellisyyteen. Sydämet eivät voi yhtyä, ennenkuin vieraantumisen aiheen perille on päästy ja vääryys tunnustettu tai väärinymmärrys selvitetty. Ja sama periaate vallitsee yksityisen sielun suhteessa Jumalaan. Kun teemme syntiä, on meillä yleensä taipumus tehdä Aadamin ja Eevan tavoin, jotka kätkeytyivät Eedenin lehvikköön. Ennen tätä surkeata myöntymistä kävi pahauhengen kiusaus.

Päivän onnellisin hetki oli iltatuulen levittäessä suloista viileyttään troopilliseen helteeseen, jolloin Herran Jumalan ääni kutsui heitä seurusteluun kanssansa. Mutta synti tekee yhdessäolon ajatuksen vastenmieliseksi. Samoin olemme mekin yhä uudelleen oppineet, että tunnustamaton synti heittää synkän varjon Jumala-suhteeseemme ja tekee sen ikävystyttäväksi ja muodolliseksi. Silloin alkaa avoin sydän muuttua karttavaksi, saa aran katseen silmiinsä ja suuhunsa muodolliset korulauseet. Ja jollei syntiä heti tunnusteta ja panna pois, suurenee soittimen pieni särö, kunnes sen sävelet vaikenevat.

Maallinen seurapiiri kaikkine syrjäseikkoineen antaa sekin paljon aihetta hengelliseen riutumiseen. On mahdotonta, ettei sielu kadottaisi hienointa kärkeään, pyhää mielenlaatuaan oleskelles-

saan paljon keskellä n. s. »seuraelämän« jaaritteluita ja turhanpäiväisiä keskusteluja, sen pilailua ja pilkkaa, sen tyhjää kirjallisuutta ja keveitä pyyteitä. Et voi koskettaa perhosen siipeä hierailematta hieman pois hienoa untuvaa, joka kattaa sen mikroskooppisen pieniä höyheniä; samoin emme voi elää alati tämän maailman salonki-ilmas-
tossa panematta alttiiksi sitä luonteen sanoin kuvaamatonta suloa ja pyhittyneisyyttä, joka on Jumalan verrattomin lahja.

Jos Herra Jeesus lähettää meidät maailmaan Hänen hyväkseen työskentelemään, niin Hän tietysti varjelee meitä siellä. Mutta hengellinen terveytemme kärsii kohta, jos itse valitsemme sen olinpaikaksemme; aivan niinkuin maalaistyttö kadottaa heleän, terveen värinsä ja osoittaa riutumisen merkkejä, jos hän aina elää liian täyteen ahdetun huoneen tukahduttavassa ilmassa tai kaupunkilaiselämän epäterveellisissä oloissa.

Jonkin tunnetun käskyn laiminlyöminen voi myös murtaa vankimmankin hengellisen terveyden sairauden ja riutumisen heikontamaksi. Jos vain kaikki kristityt, jotka nyt taistelevat jotakuta tiettyä Kristuksen käskyä vastaan, uskaltaisivat tänään totella sitä, tapahtuisi suuri herätys, suurimpia mitä on nähty. Tapaat joskus kristittyjä, jotka kertovat, että määrättyt asiat ovat usein heitiä

»kiusanneet«. Mitä tietää tuo sana »kiusata«? Eikö se tiedä sitä, että Kristus koetteli heitä jonkin määrätyn käskyn kautta, mutta että he tässä asiassa vastustivat Häntä valiten mieluummin oman tiensä kuin Hänen? Ja jos tuo sielun »kiusaantumus« on lakannut, mikäpä muu on ollut siihen syynä kuin se, että Mestari on saanut niin selvästi kieltävän vastauksen, että Hänen on turha sen enempää pyydellä tottelematonta sielua; ja niin Hän on vetäytynyt pois sen luota. Se ehkä pelastuu »ikäänkuin tulen läpi«. Mutta se ei opi tuntemaan Hänen hellintä rakkauttaan, eikä Hän voi käyttää sitä korkeimpiin palvelustehtäviin.

Sielun riutuminen *ilmenee monella tavalla*. Rauhattomuutena, nurisevana valitteluna; Kristuksen valtakunnan asian harrastuksen puutteena; kykenemättömyytenä todistaa Kristuksesta tai vastustaa syntiä; haluttomuutena tunnustaa, että on laita toisin kuin ennen; kiemurtelemisena pois uskollisesti saarnatun Jumalan sanan ja niiden ihmisten kokemusten kosketuksista, jotka elävät terveessä ja onnellisessa suhteessa Jumalaan. Aivan niinkuin olemme tavanneet kavalan ja vaarallisen taudin vaivaamia ihmisiä, jotka kuitenkin eivät tunnusta itseään sairaiksi ja vastustavat ystäviään, jotka tahtovat kutsua lääkärin avuksi, samoin on muuan vaihe hengellisessä riutu-

misessa tuo, että koetetaan työntää syrjään kaikki viittaukset sen olemassaolosta, vaikka se kalvaa sydämen elinvoimaa. Sitten seuraa vieriväin vuosien esiinpusertama surullinen myönnytys, etteivät asiat ole kuin ennen, ja siihen liittyy tuo toivoton johtopäätös, etteivät ne ole korjattavissa.

Kuinka hyvä on etsiä apua *Vapahtajan uudistavasta armosta!* Luonto on täynnään uudistustapahtumuksia. Tuskin on syntynyt vuorenrinteeseen halkeama, kun se alkaa koristaa sitä ruohoilla, sananjaloilla ja köynnöskasveilla. Kun ihomme tulee haava ja punainen veri purskahtaa särkyneestä sulusta, se alkaa korjata murtunutta kohtaa, niin että pian repeytymä on ehjentyntä. Jopa silloinkin, kun jonkun rakkaan sairaan kuolema tekee aukon perheeseen, sairaan, jonka läsnäolo 'on luonut sen jäseniin uutta huomaavaisuutta, ja jonka kuolema tuntuu jälkeenjääneistä miltei korjaamattomalta vauriolta, silloinkin alkaa ajan parantava vaikutus täyttää tyhjänä ammottavaa sijaa.

Näin hengellisessä mielessä Jumalan Henki aina hoitelee ihmissydämiä suorittaen verratonta ja mieluista korjaus- ja uudistustyötään. Kun lammas harhautuu laumasta, Hän etsii velvollisuutensa unhoittanutta, kunnes löytää sen ja tuo sen takaisin muun lauman joukkoon. Kun puutuu kappale Hänen kruununsa kehästä, jalokivi

Hänen rintakilvestään, Hän ei lepää, ennenkuin se on pantu paikoilleen. Kun lapsi on kaukana vieraalla maalla, on Hänen oma ilonsa poissa, kunnes lapsi on palannut.

Oi lempeä, helläsydäminen, säälivä Vapahtaja, kuinka innokas olet täyttämään verratonta palvelustyötäsi heikkojen ja arvottomien lastesi hyväksi!

Kristus käyttää monia uudistamistapoja. Joskus ystävän tai papin sanaa. Tai virttä, josta huokuu sydämen tuoksu, ja joka kertoo onnellisemmasta menneisyydestä. Tai jotakin kohtaa, jotakin lauselmaa jostain elämäkerrasta tai uskonnollisesta kirjoitelmasta. Varsin usein sattuu näin: olet maalla, kuljeksien yksinäsi ja allapäin, kun auriongonsäteet äkkiä murtautuvat esiin tai pensaikosta kuuluu liverrystä; tai tulet ilman näkyvää syytä äkkiä tietoiseksi Jumalan armon lempeästä, sulattavasta, kaikki läpitunkevasta vaikutuksesta, joka koskettaa sydäntä syvintä myöten ja pehmentää sitä, johtaen sen katumukseen ja rukoukseen. Eikö tällainen kokemus muistuta siitä, mitä sai aikaan katse, jonka Jeesus loi Pietariin ja joka vei tämän ulos katkerasti itkemään, ollen hänen nousemisensa ensi asteena?

Lukekoot ne, jotka tahtoisivat ymmärtää uudistumisen koko sisällön, tuon verrattoman kertomuksen siitä, kuinka hyvä Paimen uudisti erehty-

neen apostolinsa sielun. Me voimme vain luetella tässä eri asteet. Jeesus rukoili hänen puolestaan ja varoitti häntä. Keskeltä raakaa joukkoa, jonka käsissä Hän oli, »Hän kääntyi ja katsoi Pietariin« — ei vihaisesti eikä tyyliä, vaan lempeästi nuhdellen. Hän antoi enkeleille sen erikoisen viestin, että he pyytäisivät vaimoja ylösnousemuksen aamuna mainitsemaan Pietarin muitten joukosta, osoittaen siten, kuinka alati hän oli ollut Vapahtajan mielessä kaikissa Hänen murheissaan. Hän kohtasi hänet kahdenkeskisesti maailman ensimmäisenä pääsiäisaamuna ja salli hänen vuodattaa Hänelle surunsa tarinan kenenkään muun läsnäolon häiritsemättä. Hän antoi hänelle tilaisuuden kolmasti vakuuttaa rakkauttaan, pyyhkiä pois kolmasti tapahtuneen kieltämisen muiston. Saman Hän on valmis tekemään meidän hyväksemme.

Oi, älä odota päiviä ja viikkoja vierimään, ennenkuin pyydät Hänet Hänestä uudistavaa armoaan! Juuri sellaisena kuin olet, rohkene luottaa siihen, että Hän tekee sen nyt. Kun himon syke vielä on kiihkeä, häpeällinen tekosi vielä veres, katso Häneen ja ano ensin anteeksiantoa ja samassa henkäyksessä pyydä Häntä asettamaan sinut heti siihen asemaan, missä olit ennen lankeemustasi. Silloin voit, vaikkei vastauksen ilo vielä

värähdytäkään sydäntäsi, huudahtaa uskonvarmana: »Hän virvoittaa minun sieluni.«

Niin, ja niille, jotka uskaltavat sitä pyytää, on toinenkin vielä vakuuttavampi lupaus, joka ilmoittaa, että Hän korvaa »ne vuodet, jotka lehtimato söi« — antaen meille takaisin tilaisuudet ja etuisuudet, jotka näyttivät ainiaaksi menetetyiltä.

V

PAIMENEN JOHDATUS

»Hän ohjaa minut oikealle
tielle
nimensä tähden.«

Ps. 23: 3.

»Hän ohjaa minut.« Mikä ihmeellinen rengas yhdistääkään nuo kaksi asemosanaa. Kuilu kirkkaudessa asuvan Paimenen ja Hänen lammasparkansa välillä voi näyttää äärettömältä; mutta sen yli luo sillan tuo suloinen, hellä sana: »ohjaa« Niinkuin Itämaan paimen aina käy laumansa edellä löytääkseen viheriäisimmät ruohotilkut ja vähimmän kivisen polun, niin Jeesuskin aina pysyttelee Häneen luottavan, Häntä rakastavan sielun edellä. Ja meidän tehtävämme on pitää huolta, että välimatka Hänen askelistaan meihin on niin vähäinen kuin suinkin.

Meidän tulee olla alttiit ohjattaviksi. Meissä on niin paljon luontaista kiihkeyttä pyrkiä etumaisiksi ja »suunnitella« itse omasta puolestamme.

Eikö totta? Tämä levottomuus synnyttää elämässä niin paljon hankausta ja kiistaa ja pettymystä. Me luulottelemme osaavamme pitää itsestämme paljoa parempaa huolta kuin Kristus. Me epäilemme, eiköhän jossain Hänen tahtonsa rajain ulkopuolella liene jotain tavoittamisen arvoista. Me olemme herkäät juoksemaan edelle tai viivyttelymään jäljessä tai poikkeamaan oikealle ja vasemmalle ruokaamme hakemaan. Kestää kauan, ennenkuin me opimme, että käyttökelpoisuus ja onni saavutetaan Jeesuksen johtoa seuratessa. Me olemme paljoa taipuisammat toimimaan oman arvostelumme hyväksymän suunnitelman mukaan pikimmältä kuultuamme sen kutsun, kuin kysymään, missä Kristus tahtoo meidän olevan, ja minne Hän johtaa.

Elämämme ainoana pyrkimyksenä tulisi olla, että päättävästi seuraisimme Paimenta minne ikänä Hän menee, Hänen laskiessaan omansa ulos oman vakuutuksensa mukaisesti: »Hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat Häntä.«

Nämä sanat asettavat varsin suuren vaatimuksen uskollemme. Vanhat apostolit näkivät Hänen kulkevan edellään Jerusalemiin, ja he seurasivat Häntä pelokkaina. Me emme näe armorikkaan Jeesuksemme hahmon polkevan maan synkkiä polkuja ja heittävän varjoaan ajan hiedalle. Me rakas-

tamme Häntä, jota emme ole nähneet. Me seuraamme Häntä, jota ei silmämme erota. Mutta vaikka Hän on näkymätön kuin ilma tai niinkuin vetovoima, jonka avulla aurinko ohjaa maailmoja avaruuksissa, näkee luottava, rakastava sydän Hänen johtonsa selvästi.

Me huomaamme Hänen johtonsa monin tavoin. Hänen esimerkkinsä vaikutuksesta ja Hänen evankeliumiin sisältyvään ohjeittensa opastuksesta; ystävän neuvosta; saarnan tuomasta sanomasta; muistiimme välähtävän raamatunsanan varoituksesta ja Hänen Henkensä sisäisistä kehoituksista, joista emme tiedä, mistä ne tulevat, ja jotka kantavat meidät emme tiedä minne. Joskus aukenee tie eteenpäin aivan ihmeellisesti siitä, mistä se oli ennen suljettu; aivan niinkuin laiva, joka raivaa itselleen tietä sokkeloisten luotojen lomitse, saattaa huomata vedessä hohtajuovan, joka viittoaa sitä pois uhkaavien salakarien kidasta. Toisin kerroin valtaa meidät outo vaikutin, jota meidän on pakko noudattaa omistettuumme sille tarpeellista harkintaa ja rukousta.

Olisi pidettävä kiinni siitä, että jollet tiedä, mitä tietä on mentävä, niin odotat, kunnes selvästi tunnet hyvän Paimenen johdon. Sinun elämäsi on Hänelle ihmeen mielenkiintoinen; jokainen askelesi on Hänen huolenpitonsa esineenä. Erehdyt

suuresti ja harhaudut, jos toimit olematta varma siitä, mitä Hän tahtoo sinun tekevän. Ja jollet ole varma siitä, mitä Hän tahtoo, on selvää, ettei ole vielä tullut aika lähteä liikkeelle. Jää sinne, missä olet. Jos uskallat odottaa, osoitetaan sinulle pian polkusi, eikä ilmoitus tule hetkeäkään liian myöhään.

Oi, älä sano, että olet liian tyhmä voidaksesi ikinä tietää Hänen tahtoaan. Sinun käsityskykyysi on aina varsin tylsä; ja juuri se, että hermostut, kun et hyvin ymmärrä, tekee sinut joskus liian kiihtyneeksi selvästi käsittämään yksinkertaisintaakaan ohjetta. Mutta älyn tylsyys ei merkitse mitään Kristukselle. Hän osaa suhtautua siihen ja tahtookin sen tehdä. Jollei Hän saa sinua ymmärtämään toista keinoa käyttämällä, onnistuu se toista tietä. Paimenen asia on ohjata alttiit lampaat oikeaan. Sydämemme ja tahtomme tympeys yksin estää Häntä ohjaamasta meitä, me olemme ylen usein omapäisiä ja liian hätäisiä odottamaan Hänen aikaansa.

Edellisessä säkeessä psalmilaulaja kertoi, että Paimen johti tyynten vetten varsille, ja siitä olisi voinut tehdä sen johtopäätöksen, että kun jalka haavoittuu ja lihakset jännittyvät louhikkoista vuoristopolkua kavutessa, tai kun matka käy syvien, kosteitten kuilujen keskellä, joita varjosta-

vat synkät metsät ja riippuvat kallionkielekkeet — lammas silloin muka kulkee omia teitään, Herransa hellästä ohjauksesta loitolla. Niinpä palaakin psalmilaulaja vertaukseensa ja kertoo, että toisia-kin teitä Paimen johtaa meitä kohti kotiamme. Ei aina vienona soluvan purosen rantaa, vaan joskus myös vaahtoisen virran vieritse. Ei aina herkkulisen nurmikon poikki, vaan joskus myös kivistä vuoristopolkua. Ei aina päivänpaisteessa, vaan joskus myös kuoleman varjon laakson kautta. Mutta olipa tie mikä tahansa, se on oikea tie, kotipolku.

Kristus johtaa meitä aina »vanhurskaita teitä« (engl. raamatunkäännös). Ja nehän ovat kai oikeita teitä? Ne eivät ole vain Jumalan oikeamielisyyden mukaisia, vaan henkemme jälkikatsahdus on todistava niiden hyväksi; kun myöhemmin luomme niihin silmämme niistä ilmeisiksi käyneistä tosiasioista, joihin ne johtivat, niin tunnustamme, että ne olivat *oikeita teitä*.

Sinä emmit. Sanot, ettet voi tuntea, että Jumalan tie on sinun kohdaltasi ollut oikea. Sen salaverhoisuus hämmentää sinua. Sen tuomat sotkuiset vaikeudet, sen asettamat järkähtämättömät vaatimukset saattavat sinut miltei epätoivoon. Eipä ihme, että sellaisia tunteita nyyhkien kuiskit Jumalasi korvaan. Ja Hän on hyvin sääliväinen;

sillä »Hän tietää mitä tekoa olemme, Hän muistaa meidät tomuksi«.

Älä vain arvostele Jumalan teitä keskeneräisinä. Odota, kunnes suunnitelma on valmis. Odota, kunnes gobeliini on kudottu ja näet sen toisen puolen, minne malli on muodostunut. Odota, kunnes on poistettu kirjailutyötä peittävä hopeapaperi ja sen väriloisto paljastuu. Odota, kunnes olet saapunut laaksosta vuoren huipulle. Odota, kunnes iäisyyden valossa Jumala saa kutsua sinut syrjään ja ilmaista sinulle tarkoituksensa.

Sillä välin — luota! »Kaikki Hänen askelensa tihkuvat lihavuuttaan.« »Kaikki Herran polut ovat armoa ja totuutta.« On totta, että »Hänen polkunsä kulkee suurissa vesissä«; on myös totta, että Hän ohjaa »oikealle tielle, niin että he pääsevät kaupunkiin, jossa voivat asua«. Älkäämme arvostelko Jumalaa epätäydellisen tai keskeneräisen suunnitelman pohjalla; olkaamme kärsivällisiä, kunnes loppupäätös osoittaa hyväksi tien, jota kuljimme. Iäisyyden aamun koitteessa me näemme, ettei Jumala voinut tuoda meitä muuta tietä, joka olisi yhtä joutuisa, yhtä turvallinen kuin se, jota kuljimme.

Jospa meillä olisi uskoa luoda katseemme kaikista koetteille panevista olosuhteista ja kalvavista huolista, kaikista harmeista ja kiusauksista Op-

paamme kasvoihin sanoen: »Tämä tie on oikea, oi Sinä suuri lammasten Paimen! Johda Sinä minua!«

»Suo johtosi —
vie yli virtain, vuorten, soitten, kunnes pois
yö haihtuvi!«

Mutta meidän ei tarvitse pyytää sitä Häneltä. Hänen oma suuri nimensä velvoittaa Hänet siihen. »Hän ohjaa minut oikealle tielle *nimensä tähden*.« Muistathan, kuinka Mooses kiivaili Jumalan nimen kunnian puolesta. Monilta hurskailta huulilta on lähtenyt sanat: »Mitä aiot tehdä suuren nimesi puolesta?« Jumalan nimi ilmaisee Jumalan kunniaa ja luonnetta. Ne ovat kyseessä; ne ovat vaarassa; niiden muuttumatta säilyttäminen on takeena siitä, että Hänen pyhiään johdetaan oikein.

Mikä on Hänen nimensä? »Ihmeellinen«? Silloinhan voimme vaatia, että Hänen voimansa tekee verratonta työtään johtaakseen kaikki parhaaksemme. »Neuvonantajaja«? Silloinhan voimme vaatia, että Hänen erehtymätön viisautensa laatii suunnitelman, joka täyttää taivaat ihmetyksellä. »Väkevä Jumala«? Silloinhan voimme vaatia, ettei Hän tee mitään, joka ei olisi Hänen jumalallisen oikeamielisyytensä ja kunniankirkkautensa mukaista. »Iankaikkinen Isä«? Silloinhan voimme vaatia, että Hän kohtelee meitä yhtä hellästi kuin

isä lastaan. »Rauhan Ruhtinas«? Silloinhan voimme vaatia, että Hän on, mitä Hänen sydämensä suloisuus ja rakastettavuus, Hänen ristinsä muistot ja hellä rauhansiunauksensa edellyttävät.

»Nimensä tähden.« Mikä vetoomus meihin, että loisimme katseemme ihmissydämeestä Kristuksen sydämeen varmoina siitä, ettei Hän voi kieltää itseään tai toimia vastoin luontoaan ja hellää rakkauttaan niitä kohtaan, joiden puolesta Hän kuoli.

Ilmaise meille nimesi, oi ihmeellinen Paimen, joka käyt edellämme johtaen meitä Getsemanen ja Golgatan tietä pääsiäisaamun puutarhaan ja taivaaseenastumisvuoren nurmikoille! Kun kuulemme rakkautta heläävän vastauksesi, me luotamme emmekä pelkää, me seuraamme Sinua minne ikänä Sinä menet, ja me uskomme, että me tulemme huomaamaan, että jok'ainoa polkumme askel pohjasi rakkauden johtoon, sen rakkauden, joka on, niin kuin Jumalan sydän, viisas, voimakas ja hellä!

VI

VARJOJEN LAAKSO

»Vaikka vaeltaisin pimeässä
laaksossa*,
en pelkää mitään pahaa,
sillä Sinä olet kanssani.«
Ps. 23: 4.

Raamatussa on tuskin tutumpaa säettä kuin tämä. Tuskin yksikään raamatullinen kuva on jättänyt sen pysyvämpää, haihduttamattomampaa vaikutelmaa. Kuva elämämme lopusta, pimeästä laaksosta sen aurinkoisten polkujen päässä, ripustettiin muistin komeroihin jo kauan sitten, kun ensi kerran opimme nämä kunnioitusta herättävät sanat; ja vaikka siitä pitäin on paljon tapahtunut, se on pysynyt paikoillaan ja pysyykin, niin kauan kuin muisti kestää. Miljoonat kerrat nämä sanat ovat olleet kuolevain uskovaisten viime sanoina. Ja hyvin luultavaa on, että moni tämän kirjan

* Kuoleman varjon laaksossa (*vanha suom. raamatunkäännös*).

lukijoista on kuiskaava niitä hiljaa sielun astuessa rajan yli »omaan maahansa«; jollei Herra sitä ennen tule, niin ettei meidän tarvitsekaan kulkea laakson läpi, vaan tulemme temmatuiksi Häntä vastaan yläilmoihin.

Minusta on kuin näkisin tuon laakson nyt: Paimen johtaa laumaansa tarhaa kohden herkuhlisten laitumien ja rauhallisten levähdyspaikkain kautta. Mutta äkkiä polku viettää alaspäin ja alkaa kiemurrella alhossa piilevää kuilua kohden. Toisella puolen on äkkisyvyys, joka pystysuorana ammottaa päin jyrkkäpartaista joenuomaa, missä vesi vaahtoa ja kohisee kalliosärmien särkemänä. Toisella puolen luovat vuoristomännyt synkkää varjoaan hämärän yhä syvetessä. Polku painuu yhäti alaspäin, siksi kunnes saapuu syvään ja kapeaan solaan, jota kattavat miltei päälakea hipaisevan kallion kurttuotsaisina luimistelevat harjat, puiden lyödessä toisilleen kättä oksan oksaa syleillen. Siellä olisi pimeä heleimpänäkin keskipäivänä. Vilunpuistatuksia pyytäisi itselleen, ken auringon laskettua viipyisi siellä. Pitkin sen vartta on saaliinhimoisten petojen luolia ja tyys-sijoja. Sellainen on kuoleman varjon laakso, jonka kautta suuri Paimen kerran kulki yksin ja nyt johtaa koko laumaansakin kotia kohden. Etumaiset rivit ovat kauan sitten päässeet päivänpaisteeseen,

toiset kulkevat parhaillaan sen synkissä pimennoissa, jotka ennen pitkää peittävät meidätkin.

Tämä kuva suo meille kuolemasta muutamia lohdullisia ajatuksia. Kuolema ei ole tila, ei pysyvää oloa, ei asuinpaikka. Se on kauttakulkua, siirtymistä, laakso, jonka läpi vaellamme. Tuo laakso lienee kyllä pimeä ja yksinäinen, kaikenlaisen pahan saartama, mutta mehän emme pystytä sinne telttaamme, me kuljemme vain sen kautta lepoamme kohden. Kuolemassa henki luopuu ruumiista ja lähtee pois; aivan niinkuin käsityöläinen lähtee illalla työpajastaan sulkien sen luukut ja ovet kotiin mennessään ja jättää sen autioksi ja hiljaiseksi. Mutta hänen äänensä kajahtaa hänen kotipiirissään ilahduttaen odottaneet sydämet, joiden riemu oli vaillinaista, kunnes hän saapui.

Damaskossa on pitkä, pimeä, ahdas sola, joka päättyy tunneliin. Se on ollut olemassa vuosisuksia. Matkailija painuu sinne ja kulkee sen läpi; mutta sen tuolla puolen hän astuu itämaisen palatsin pihaan, missä on värien ja päivänpaisteen hehkua. Se on kuva uskovan kuolemasta. Kristusta on nimitetty esikoiseksi kuolleista. Kuolema on syntymistä maan rajoittuneisuudesta ja pimeydestä taivaallisen elämän kirkkaaseen valoon ja vapauteen. Se on fyysillinen tapahtumus, joka vaikuttaa ruumiiseen, mutta ei kosketa yksilön sie-

lun kykyjä ja taitoja. »Poissa ruumiista, kotona Herran luona.« Se ei ole jäämistä tiedottomuuden tilaan, vaan lähtöä, kauttakulkua, vaellusta lyhyen laakson kautta, jonka kummassakin päässä aurinko paistaa — se on pelkkä hetki, sulkuloma, kämmenen leveyden verta synkeyttä.

Kuolema on elämän portti. Rakkaamme eivät ole kuolleet; he elävät kuljettuaan kuoleman kautta Kuninkaansa luokse. Ja milloin tahansa me seisomme rakkaittemme vierellä, jotka ovat saaneet sen lähtökutsun, josta apostoli Pietari puhuu,* me voimme lausua heille lohdutuksen ja toivon sanoja: »Lähde, oi kristitty sielu, tästä maailmasta kaikkivaltiaan Jumalan nimessä, joka kärsi puolestasi; Pyhän Hengen nimessä, joka sinun hyväksesi vuodatettiin!«

Mutta laakso on pimeä. Ruumiin kivut usein masentavat henkemme ja peittävät sen synkeyteen, joka usein erehdyttävästi pannaan johtumaan henkisistä syistä. On vaikeaa haikeudetta erota niistä, jotka ovat olleet rakkaita myötävaeltajiamme matkalla. Sitä paitsi valtaa yksinäisyyden tunne; sillä vaikka tie vilisee matkaaajia — heitä on kolmetuhatta joka tunti — niin jokainen sittenkin läh-

* 2 Piet. 1: 15 *eksodon* (=exodus). Sama sana esiintyy toisessakin Uuden Testamentin kohdassa, Luuk. 9: 31.

tee yksin. »Je mourrai seul.« (Minä kuolen yksin.) Ei liioin puutu synkeyden syitä, sillä julmin viholisemme, joka mielihalulla kasaa kuolemanväsymyksen hetkellä pelonaiheita hairaavan silmämme eteen, punoo juoniaan.

Parhaimmissakin tapauksissa on kuolema vakava asia. Paatunut uskalikko saattaa kohdata loppunsa vavahtamatta. »He ovat vaivoista vapaat kuolemaansa asti ja ovat uhkeassa lihassa.« Mutta sikäli kuin elätämme sielussamme hienostuneita ja herkkiä tunteita, on meidän mahdotonta lähteä näiltä rannoilta öisten pilvien pimentämälle merelle totisuuden, vakavuuden tunnon valtaamatta mieltä. Asian arvon mukaista kulkua onkin sattuvasti kuvattu »vaellukseksi*«. »Niin, vaikka minä *vaeltaisin*.«

Mutta pahimmillaankin on kuolema pelkkä varjo. Se on »kuoleman varjon laakso«. Kristus kohtasi itse tosiolevan, me pelkän varjon. Hirviöltä on riistetty hampaat ja kynnet. Meidän Teseuksemme on kukistanut sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttanut kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat orjuuden alaisia. Hän teki tehottomaksi

* Engl. »walk«, jonka voisi suomentaa sanalla »kävelyretki«.

kuoleman. Ja me, jotka olemme Hänen omiaan, voimme rohkeasti huudahtaa: »Kuolema, missä on otasi*?» Voi, vaapsahainen pisti hyvän Paimenen kuoliaaksi, ja sen pistin jäi ristiin, jolla Hän kuoli.

Varjo on sisältönsä täsmällinen vastine. Mutta se ei ole itsessään vahingollinen. Koiran varjo ei voi purra, jättiläisen varjo ei surmata, kuoleman varjo ei voi tuhota. Profeetta sanoo, että kuolema on kääreliina, joka verhoo kaikkia kansoja; mutta verhoahan on vaaraton. Sitä paitsi, ei voi syntyä varjoa, jollei jossain loista jokin kirkas valo. Varjo on ajallinen, valo iäinen, sillä »Jumala on valo, ja Hänessä ei ole yhtään pimeyttä«.

Mutta tämä kuva voi soveltua muihinkin kokemuksiin kuin kuolemaan. Meidän täytyy kotimatkallamme usein kulkea pimeitä laaksoja. Tie taivaiseen Jerusalemiin käy Bakan laaksojen läpi, missä itku punaa silmät ja kyyneleistä kasvaa lampia. Suuri uneksija [Bunyan] sijoittaa Kristityn vaellusta kuvatessaan kulun varjojen laakson kautta matkan keskikohtaan. Kauniin Talon ja Turhuuden Markkinain välillä on kuvattu tätä laaksoa, niinkuin vain voi kuvata se, joka on itse kulkenut sen kuilut.

* Engl.: »pistimesi«.

»Nyt aamun tultua hän katsahti taaksepäin, ei siksi, että olisi halunnut palata, vaan nähdäkseen päivän valossa mitä vaaroja oli läpäissyt pimeässä. Hän näki nyt selvem-
kaivannon, joka oli toisella kädellä, ja suon, joka oli toisella, sekä senkin, kuinka kapea oli niiden välinen polku. Nyt hän näki myös syväreitten haltijat ja satyyrit ja lohikäärmeet, mutta kaikki vain kaukaa, sillä päivän tultua ne eivät tulleet lielle; mutta ne näytettiin hänelle sen mukaan kuin on kirjoitettu: 'Hän saattaa syvyydet ilmi pimeydestä ja vie kuoleman varjon valkeuteen.'«

Me kuljemme monen varjojen laakson läpi, ennenkuin saavumme siihen laaksoon. Ja milloin tahansa tunnemme sielumme sumentuneeksi, tulisi meidän pysähtyä miettimään, onkohan siihen joku laiminlyönnistämme tai synnistämme aiheutunut syy. Jos niin on, on heti tapahtuva tunnustus saattava meidät taas valoon. Mutta jollei sellaista syytä ole, mikäli me tiedämme, niin laahustakaamme urheasti eteenpäin. Jokainen askelemme on mitattu, aivan kuin se olisi jo ennen meitä astuttu. Ja Jumala koettelee meitä nähdäkseen, voimmeko luottaa Häneen pimeässä yhtä hyvin kuin valossa, voimmeko olla Hänelle yhtä uskolliset kaikkien mieluisain tunneliikutusten haihduttua kuin silloin, kun vaelsimme Hänen kanssaan valossa.

Kaikkiin näihin varjojen laaksoihin kätkeytyy hyvä tarkoitus. Ne panevat sielun laadun koet-

teelle. Ne tuovat ilmi heikot kohtamme. Ne paljastavat tähdet, jotka pilkistävät esiin kallioitten ja puitten lomasta. Ne saavat meidät kulkemaan lähellä Paimenta, ettemme kadottaisi Häntä näkyvistämme. Ne opettavat meitä pitämään entistä suuremmassa arvossa vitsaa ja sauvaa. Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat, ja jotka tyytyvät ilonsa, mukavuuksiensa ja hurmiossa poisriistämiseenkin, jos niin on Paimenen tahto, kunhan heille jää Hänen äänensä sointi ja tietoisuus siitä, että Hän on lähellä.

Kuulehan, kuinka rohkeasti pyhitetty sielu pelottomuudestaan kerskaton julistaa: »En pelkää mitään pahaa.« Pelkoa ei rakkaudessa ole. Täydellinen rakkaus karkoittaa pelon. Ei mikään muu siihen pystykään. Voit etsiä todisteita pelkoa vastaan. Voit tehdä sen naurunalaiseksi. Voit kokeilla sillä, ivata sitä. Mutta kaikki on oleva turhaa. Jos tahdot hallita sitä, täytyy sinun karkoittaa se rakkauden synnyttämällä luottamuksella. Mies tulee kotiin väsyneenä ja nälkäisenä, luonto vaatii ravintoa; mutta kotiinsa astuessaan hän saa tietää, että hänen lapsensa on kuolemaisillaan äkillisen kuumeen iskemänä. Ja siinä tuokiossa hän on unohtanut nälkänsä rakkauden ja murheen valtaamana kumartuessaan hennon, kuumeisen ruumiin yli ja kiiruhtaessaan kostuttamaan lapsen kuivia

huulia. Siten korkeammat tunteet voittavat alemmat. Ja niinpä tapahtuu, että arinkin sielu, joka tietää, että hyvä Paimen on läsnä, voi laulella taivaltaessaan halki synkeyden, ja sävelet väräjävät hilpeää rohkeutta, joka ei voi pettää, ei horjua. »Niin, vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en pelkää mitään pahaa.« »Jumala on turvamme ja voimamme, apumme hädässä aivan taattu. Sentähden emme pelkää.«

On varsin hyvä sanoa: »Milloin pelko minut valtaa, silloin minä turvaan Sinuun.« Mutta on vielä parempi sanoa: »Jumalaan minä turvaan enkä mitään pelkää.«

Suru ja kuolema tekevät Kristuksen läsnäolon todelliseksi. Oletko koskaan huomannut asemosanan vaihtuneen? Tähän asti on psalmilaulaja puhunut Herrasta kolmannessa persoonassa; mutta nyt hän siirtyessään pimeihin syvyyksiin painautuu lähemmä jumalallista johtajaansa ja opastaan puhellen Hänelle kuiskaamalla ja sanoen: *Sinä*. Vihreillä laitumilla riitti puhe »Hänestä«, mutta nyt kaivataan läheisempää, hellempää puhuttelusanaa. Kun on myötäkäymistä, voimme tyytyä puhumaan Herrasta; mutta kun taivas pilvittyy, me kiiruhdamme Hänen seuraansa puhelemaan Hänelle suoraan. Lapsi, joka on leikkinyt huoneessa, juoksee helmaasi ja painautuu likelle po-

veasi, niin pian kuin kerääntyy ukkospilviä ja tuuli valittaa nurkissa. Näin tulee kuolinkammiosta vastaanottosali.

Pimeys on toisinaan liian syvä, että näkisimme Kristuksen. Mutta usko voi aina olla varma Hänen läsnäolostaan; ei minikään selvän aistimuksen tai tunteen pohjalla, vaan siksi, että Hän on sanonut: »En sinua hylkää enkä suinkaan sinua jätä.« Hän ei voi pettää sanaansa. Hän ei ole jättänyt meitä yksin. Hän katsoo taivaastaan meihin laimentumattomalla rakkaudella. Syvyydet voivat erottaa Hänet meistä, niin ettei rakkautemme käsitä Häntä, mutta ei kuolema eikä elämä, ei korkeus eikä syvyys voi erottaa meitä Hänen uskollisen ja muuttumattoman rakkautensa syleilystä. Niin, »vuoret väistykööt ja kukkulat kukistukoot, mutta Hänen armonsä ei väisty sinusta eikä Hänen rauhanliittonsa horju«.

»Sinulle on pimeä kuin valo«, oi Kristus, Sinä, joka astuit Getsemanen ja Golgatan pimeyteen — yksin, eristettynä, Isäsi hylkäämänä! Mutta Sinä tiedät tien, koska olet sen kulkenut. Sinä olet niin lähellä meitä, kuin jos voisimme nähdä ja tuntea läheisyytesi. Ja Sinä olit yksin, ettei meidän tarvitsisi koskaan olla yksin; Sinä olit hylättynä, ettei meidän tarvitsisi koskaan joutua hylätyiksi;

Sinä yksinäsi poljit viinikuurnan, että jok'ainoa
arka lapsiparkasi voisi halki kaikkien tulevain
aikain laulaa noita loppumattoman lohdun sanoja:
»En pelkää mitään pahaa, sillä Sinä olet kanssani.«

VII

VITSA JA SAUVA LOHDUTTAJINA

»Sinun vitsasi ja sauvasi
ne minua lohduttavat.«

Ps. 23: 4.

Mitä merkinneekin kuoleman varjon laakso kristityn kokemuspiirissä, varmaa on, että yksinäinen sielu kaipaa sen läpi kulkiessaan kipeästi lohdutusta. Raamatun alusta loppuun saakka ei mikään uudistu useammin ja lohdullisempana kuin tuo ajatus, joka on saanut muodon sanoissa: »'Lohduttakaa, lohduttakaa kansaani', sanoo teidän Jumalanne.« Melkeinpä näyttää tosiaan siltä, kuin iäinen Jumala olisi ottanut tehtäväkseen lohduttaa kansaansa, niinkuin äiti lohduttaa esikoistaan.

Kaikki todellinen lohdutus virtaa Jumalasta Pyhän Hengen vaikutuksen välityksellä, jonka lohdutuksesta on erikoisesti mainittu Ap. t. 9: 31: ssä. Ja ken tahansa tahtoo kokea Jumalan lohdutusta sen koko hellässä auttavaisuudessa, hän lukekoon alati Jumalan sanaa, jotta hänellä raamatuista saa-

tavan kärsivällisyyden ja lohdutuksen kautta olisi toivo. (Room. 15: 4.)

Toisinaan tuntuu todella, kuin Jumala panisi meidät erikoisen vaikeisiin ja koettelemuksellisiin oloihin näyttääkseen meille lohdutuksensa loputtomat apulähteet, aivan niinkuin meidän täytyy mennä yön pimeyteen katsellaksemme tähtiä. Mutta pääkohta, jonka nämä sanat tuovat esiin, on, että kaikkivaltias Jumala, Paimenemme, lohduttaa meitä vitsallaan ja sauvallaan. Mistä johtuu, että nämä kaksi paimenviran tunnusmerkkiä, jotka näyttävät pikemmin puhuvan kurista, voivat olla lohduksi koetelluille uskoville? Tätä kohtaa haluamme hetkisen selvitellä; ja emmeköhän saane toivoa, että kaiken lohdutuksen Jumala avaa meille uusia lohdun lähteitä, niin että kykenemme lohduttamaan muita sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa?

Mikä on Paimenen vitsa? Se on varmasti Hänen puolustuskykyisyytensä vertauskuva; se on valtikka, jota Hän kantaa ylimmäisenä Paimen-Kuninkaana. Se on ase, jolla hän lyö maahan vastustajat, vaikkapa se olisikin kurituksesta raskas meidän itsemme varalta. Kulkiessaan kalliolinnoitusten tai synkkien laaksojen kautta, missä villipeudoilla on luolansa, ja missä vuoristorosvot piileksivät monissa pimeissä onkaloissa, täytyy pai-

menen olla hyvin aseistettu raskain nuijin tai lujasivalteisin vitsoin voidakseen antaa kuolettavan iskun leijonalle tai karhulle tai salaa hiipivälle varkaalle, jotka uhkaavat Hänen huostaansa uskotujen turvallisuutta. Eikö tämä tuo mieleen Kristuksen, meidän Herramme, suojelevaa armoa, Hänen, joka on aina valppaana suojaamaan meitä uhkaavilta vaaroilta, olivatpa ne lähtöisin ilmvallan hallitsijasta tai pahansuovista inhimillisistä vihollisista, joiden olemassaoloon omassa elämässään psalmilaulaja niin usein viittaa ja joilla — enemmän tai vähemmän — on vastineensa meidän kaikkien elämässä?

Monet tämän kirjan lukijat elävät koko elämänsä jonkin suuren pelon pimentäminä. He pelkäävät ulkonaista kiusausta, jonka edessä he ovat yhtä voimattomat kuin kuihtuneet syyslehdet myrskytuulen vieminä; he pelkäävät jonakin päivänä joutuvansa leijonan saaliksi tai jonkun Saulin kaltaisen käsiin. Jospa he siirtäisivät edesvastuun sielunsa varjeltumisesta uskolliselle Lunastajalleen, luottaen siihen, että Hän pitää huolta heidän polustaan ja levostaan, niin että he voivat »rauhassa asua erämaassa ja nukkua metsissä«. Uranuurtaja käy laumansa edellä kaataen kaiken vastustuksen vastustamattomalla voimallaan, ja Ju-

mala itse on lauman jälkijoukkona puolustaen sitä takaapäin tulevilta hyökkäyksiltä.

Oi, te arat sydämet, jotka pelkäätte kaikkinaista hengellistä ja ajallista pahaa — jotka kuin lapset pimeällä polulla pelkäätte joka käänteessä kohtaavanne jonkin kauhean peikon tai muun pelätyksen ja säikähdätte joka tuulen huokausta, jokaista vaalennutta puunonteloa — jospa voisitte todeta, kuinka ehdottomasti Kristus ottaa pitääkseen huolta kaikista Häneen luottavista! Kysymys on vain, oletteko täysin jättäneet edesvastuun elämästänne Hänelle ottaen Hänet ainoaksi olemuksenne vartijaksi ja suojaksi niin tässä kuin tulevassa elämässä. Suuren Paimenen vitsasta tai nuijasta meillä saattaa olla runsasta lohdutusta, sillä on kirjoitettu: »Minun lampaani eivät ikänä huku, eikä kukaan (ei ihminen eikä saatana) ryöstä heitä minun kädestäni.«

Mikä on sauva? Sitä sopisi pikemmin nimittää paimenen kyömysauvaksi, koska sen toinen pää on usein taivutettu, mutkistettu. Se on yhtä erottamaton paimenesta kuin härkien ajosauva kyntömiehestä. Sen alitse lampaat kulkevat, kun ne lasketaan. Sen avulla paimen estää niitä karkaamasta tai onkii ne rotkosta, minne ne ehkä putoavat; mutta sillä hän myös oikaisee tottelemattomia.

Jokainen näistä ajatuksista on lohdullinen koetelluille Jumalan lapsille.

Meidät luetaan Jumalan lammaslaumaan kuuluviksi, kun yksitellen käymme Paimenen kosket-tavan sauvan alitse. Nimemme ovat ehkä tuntemattomat suurten ja oppineitten parissa, mutta ne ovat kirjoitetut taivaissa; asuntomme ovat ehkä matalat ja koruttomat rikkaitten loistorakennusten ja palatsien rinnalla; mutta meillä on »asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty«. Tehtävämme piiri on kenties rajoitettu ja työmme kivilouhimoilla perustuksen valmistamiseksi on kaukana riemuhuudosta, jolla harjakivi sijoitetaan valmiin rakennuksen harjalle ylhäällä aurinkoisessa ilmassa; mutta Jumalan silmissä me loistamme ensi luokan tähtinä. Meitä pidetään vähäisenä tomuna vaa'alla, suitsevana kynttilänsydämenä, särkyneenä ruokona; mutta taivaallisen Isämme silmissä meidät arvostellaan kalliiksi jalokiviksi, jotka on otettu Jumalan tavara-stoon ja määrätty loistamaan Hänen Poikansa kuninkaallisessa asussa koko maailman nähden.

Maanpakolaisille Babyloniassa puhuttiin sanoja, jotka soveltunevat hyvin meihin tässä suhteessa. Kokoontuneina yöllä Baabelin virtain var-sille he ripustivat harppunsa pajujen kumartu-neille oksille, jotka miltei pyyhkäisivät allaan vie-

rivää virtaa, ja he itkivät muistaessaan rakastetun Jerusaleminsa raunioita. Silloin kuului joukosta profeetan ääni, joka käski heidän nostaa katseensa korkeuteen ja katsella tähtien laumaa, ja heille muistutettiin, että Jumala valtasuuruudessaan kutsumu niitä kaikkia nimeltä. Ja sitten seurasi tuo verraton puhuttelu: »Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: 'Minun kohtaloni on Herralta salassa ja oikeuteni Jumalalta mennyt.'« Ja jokaiselle väsyneelle sydämelle, joka painuu surun pimeään laaksoon, tahtoisin puhua lohtua samoin sanoin.

Taivaan myriaadit tähdet näyttävät olevan yhtenä ainoana suunnattomana laumana. Niiden paimen on Jumala, joka kuljettaa niitä kautta avaruuden tai ikäänkuin vartioi niitä niiden levätessä taivaan rinteillä kuin lammasma oisillä ylängöillä. Ja Hänellä on niille kullekin nimi. Voisiko sitten ajatella, ettei Hän yhtä tarkkaan huolehtisi meistä jokaisesta? Eikö Hänellä liene nimi kaikille meillekin? Eiköhän Hän laskene meitäkin laskiessaan lampaansa luvultaan, niinkuin Hän laskee päämme hiukset? Tänäkin aamuna Hän kosketi sinua sauvallaan ja lasi sinut. Sinä olet määrätty Hänen huolenpitonsa esineeksi. Onko sitten luultavaa, että Hän sallisi sinun loukkaantua tai sinulta puuttua mitään hyvää?

Paimenen sauva auttaa meidät vaaran ja tuhon tilanteista, joihin oma mielettömyytemme ja syntimme olisi meidät saattanut. Kun Pietari epäuskonsa vuoksi alkoi vajota aaltoihin, tarttui Vapahtaja häneen ja kannatti häntä, niin että he kulkivat yhdessä veneelle; ja tämä tarjoaa vain yhden esimerkin Paimenemme hellästä huolenpidosta, sillä useinhan ei syntimme ainoastaan murehduta Häntä, vaan syöksee meidät kurjuuteen ja huoleen, joka uhkaa aivan maahan murjoa meidät.

Sellaisina aikoina Hän ei ole muistamatta omiaan; ja vaikka me näyttäisimme menettäneemme kaiken vaatimaoikeuden Hänen huolenpitoonsa, on Hän »apu hädässä aivan taattu«. Hän ei anna meidän niittää mitä kylvimme; Hän estää täyden rangaistuksen kohtaamasta meitä erehdyksistämme ja pahoistateoistamme; Hän kulkee jäljissämme erämaahan pysähtymättä ennen, kuin on löytänyt rotkon, johon olemme pudonneet, ja josta Hän ei jätä nostamatta meitä, pannen meidät harteilleen, jos olemme liian heikot käymään, ja tuoden meidät takaisin, muun palkan Häntä tyydyttämättä kuin sen, että me olemme turvassa. »Sillä näin sanoo Herra, Herra: 'Katso, minä otan lampaat omaan huostaani ja haen heidät kokoon. Niin kuin paimen haeskelee koolle laumansa, kun lampaat ovat hajallaan hänen joka puolellaan, niin

minäkin haen koolle lampaani ja pelastan heidät kaikista niistä paikoista, joihin olivat hajonneet pilvisäällä, synkkänä päivänä.' « Oi, sitä Kristuksen pitkämielistä kärsivällisyyttä, joka ei salli itse hankkimaimme surujen ja rangaistusten nujertaa meitä, vaan ojentaa sauvansa vetääkseen meidät etsimämme kuoleman kidasta!

Mutta Paimenen sauva kurittaa myös Hänen lampaitaan. Ensi silmäykseltä tuntuu tuo hyvin vähän lohdulliselta. Ojennus ei ole meille kenellekään mieluinen. Sauvan ankara isku koskee. Mutta tuo ajatus on lohdullinen, että Jumala varmaan välittää meistä, muutoin Hänestä ei olisi vaivan arvoista panna aikaa ja huolta meidän kurittamiseemme. Kukapa huolisi hiomapyörälle tavallisia rantahietikon kiviä ja piinpalasia! Kiven, jota veistetään syvälti, timantin, joka kiilloitetaan huolellisesti, metallin, jota taivutetaan viikkoja, jopa kuukausia ankarassa kuumuudessa, on täytynyt osoittautua erinomaisen arvokkaaksi. Mikä puutarhuri kuluttaisikaan aikaa ja vaivaa puuhun, joka uudistettujen kokeilujen perästäkään ei tuota hedelmää! Eiköhän se oksa, joka jo on kasvanut herkullisia rypäleterttuja, saane osakseen isäntänsä lakkaamatonta huomiota? »Jota Herra rakastaa, sitä Hän kurittaa, ja Hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa omaksensa. Kuritukseksenne te

kärsitte; Jumala kohtelee teitä niinkuin lapsia.« Tervetullut olkoon teille siksi, oi Jumalan lapset, Paimenen sauvan jok'ainoa isku! Joka sivallukselta lohduttakoon teitä ajatus: »Paimeneni rakastaa minua varmaan hellästi, muutoin Hän ei kohtelisi minua näin.« Ja kääntäkää sitten sydämenne Hänen puoleensa hartaasti haluten tietää, mitä Hän tahtoi opettaa teille, ettei mikään Hänen aikomistaan siunauksista jäisi saamatta.

Näin me taivallamme verkalleen laakson läpi oppien monet lohdulliset läksyt, jotka kätkemme sydämeemme. Me jopa melkein tyydymme kärsimään runsaan siunauksen vuoksi, joka siitä kasvaa. Meidän on kuin simpukan: joka haavoittuma synnyttää helmen! Ja lisäksi vielä omat kokemuksemme tekevät meidät helläsydämisiksi muiden puutteita ja suruja kohtaan, ja me voimme yhtyä apostolin iloiseen huudahdukseen, kun hän sanoo: »Kiitetty olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, jotta me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka ovat kaikenlaisessa ahdistuksessa. Sillä samoin kuin Kristuksen kärsimykset runsaina tulevat meidän osaksemme, samoin tulee meidän osaksemme myöskin lohdutus runsaana Kristuksen kautta.«

VIII

JUHLAPIDOT

»Sinä valmistat pöydän eteeni
ahdistajieni nähden.«

Ps. 23: 5.

Ensimmältä on vaikea käsittää täsmälleen psalmilaulajan ajatusjuoksua, kun hän siirtyy lammastarhasta pitopöytään. Ja kuitenkin ovat hengellisen elämän vaatimukset niin paljon suuremmat kuin vastaavat maalliset, että tarvitaan useampia vertauksia toisen täyttäessä mitä toisesta puuttuu, jotta saisimme todellisen käsityksen suhteestamme Jumalaan.

Tietysti on paljonkin apua tuosta ajatuksesta, että me olemme lampaat ja Kristus on paimenemme; mutta mykkien eläinten ja valvovan vartijan välille ei voi syntyä toveruutta. Pienokainen, joka tulee paimenen majalta kohtaamaan isäänsä, on paljoa läheisemmässä suhteessa häneen kuin hänen hoidettavansa mykät eläimet, vaikka se tuskin osaa sanojaan lausua.

Siksi tuntuu psalmilaulaja sanovan: »Minä

olen enemmän kuin Jehovan lammas, minä olen Jehovan vieras.» Jos istut jonkun pöytään aterioimaan, on se läheisen ystävyysmerkinä — Itämailla se vasituaisesti tietää sitä. Sillä ei vain sammuteta nälkää, vaan osoitetaan läheistä hellää rakkautta. Se se tekee psalmilaulajan surun sitäkin suuremmaksi hänen valittaessaan: »Joka leipääni söi, nostaa kantapäänsä minua vastaan.» Ei liioin Herramme voinut sen liikuttavammin todistaa rakkaudesta kovapintaista seuraajaansa kohtaan kuin kastamalla leipäpalan ja antamalla sen hänen käteensä. Saamme siis runsasta ajattelamisen aihetta verratessamme elämää Jumalan pitopöydässä istumiseen, missä syömmme Jumalan valmistamaa.

Me istumme Jumalan jokapäiväisen kaitselmuksen pöydässä. Taivaallisella Isällämme on suuri perhe. Maailmankaikkeus kokonaisuudessaan on Hänen harteillaan. Kaikki aistivat ja tuntevat olennot ovat Hänen ylläpitävän voimansa varassa. Ei liidä serafi ilman halki saamatta kuuliaisuuteensa voimaa Herralta, hallitsijaltaan; eikä ole sitä elämän tomuhiukkastakaan, auringon sädevirrassa soutavaa, sen hilpeässä valossa välkkyvää, joka ei olisi riippuvainen sen aurinkokeskuksen valosta ja elämästä, jonka edessä enkelit kätkevät kasvonsa.

Ja kuitenkin, keskellä kaikkea luonnon äärentöntä moninaisuutta, jota Jumala lakkaamatta ylläpitää, Hän varmasti tarkkaavimmin ottaa huomioon niiden tarpeet, jotka erikoisessa mielessä sanovat Häntä »Isäkseen«. Me olemme Hänen täyshoitolaisiaan, ei, parempaa — Hänen lapsiaan! Hänen jumalallisen huolenpitonsa varastojen täytyy tyyten uupua, ennenkuin Hän voi sallia meidän olevan puutteessa. Hän voi toisinaan antaa meidän odottaa, kunnes Hänen hetkensä on tullut; mutta yhtä vähän kuin Hän on hetkeäkään liian aikainen, yhtä vähän Hän myöhästyy hetkeäkään. Hän panee leskivaimon ylläpitämään meitä vakka-sellisella jauhoja, josta, miten usein sitä kaavittiinkin, aina läksi uutta muonaa. Hän antaa sataa leipää taivaasta, niin että ihmiset saavat syödä enkelten ruokaa. Hän lisää poikasen paimenlaukun vähät varat, niin että hetken tarve tulee tyydytetyksi, ja saadaanpa kerätyksi tulevaisuudenkin varalle.

Äskettäin tapahtui eräänä sunnuntai-iltana, että muuan sairas seurakunnan jäsen, joka oli estetty saapumasta tavalliselle paikalleen jumalanpalvelukseen, uskoi pastorinsa huostaan kahden shillingin lantin annettavaksi eräälle köyhälle leskelle, jonka he molemmat tunsivat. Sattui sitten, että pastori tapasi vaimon tallustamassa kirkolle

päin ja antoi hänelle heti tuon roposen. Mutta tuskinpa hän odotti oitis saamaansa vastausta: »Enpä olisi luullut Hänen lähettävän sen niin pian.« Hänen lähemmin tiedustellessaan kävi selville, että vaimo oli pannut samana päivänä viimeisen roponsa kollehtiin ja oli kokonaan sen vastauksen varassa, minkä Herra antaisi hänen luottavaiseen rukoukseensa, että Hän pitäisi huolta hänen ensi ateriastaan. Silminnähtävästi hän oli tottunut läheisesti seurustelemaan Jumalan kanssa ja oppinut, että Hän auttaa »aamun koittaessa« — suurimman hädän aamuna, silloin, kun ylpeys ja itsekyläisyys ovat olleet ja menneet, mutta usko ja toivo yhä vielä odottavat sielun portilla tähystellen apua, joka ei voi viipyä kauan.

En voi ikinä unohtaa kertomusta vanhuksesta, joka tavattiin Yorkin pääkirkon penkissä istumasta vähää ennen sen sulkemista, ja joka oli istunut siellä varhaisesta aamusta asti odottamassa. Hän oli saapunut kaupunkiin etsimään tytärtään, mutta hän ei ollut löytänyt tätä ja oli nyt ystävittä ja ruuatta; viimeinenkin kolikko oli mennyt. Tietämättä minne kääntyä hän joutui tuohon komeaan kirkkoon ja oli istunut siellä koko pitkän päivän, koska arveli parhaiten tapaavansa Isän pöydän Isänsä huoneesta. Tarvinneeko minun lisätä, että hänen tarpeensa tuli täysin tyydytetyksi.

Jumalan lapset näyttävät ajattelevan, ettei heidän laitansa ole sen paremmin kuin maailman lasten. Ja heille tapahtuu uskonsa mukaan. Jollemme harjoita uskoamme ja vaadi Jumalan huolenpitoa, niin kuinka hämmästelisimme, jollemme sitä saa osaksemme? Jos toisaalta me rohkenemme laskea sormemme Hänen lupauksilleen, jotka velvoittavat Hänet pitämään huolta lastensa tarpeista, vaikka nuoret leijonat kärsivät puutetta ja näkevät nälkää, niin saamme kokea, että meidän Jumalamme on kaiken hätämme tasalla ja ettei mitään hyvää jää täyttämättä kaikesta, minkä Hän on luvannut. Kun ihmiset huomauttavat erinäisistä tapauksista, jolloin Jumalan lapset ovat kiusaantuneet kuoliaiksi, on aina viisasta tiedustella, ovatko he olleet uskonsuhteessa Häneen ja vaatineet Hänen erikoisten lupaustensa täyttämistä. On hyvin sopimaton olla ollenkaan sanoa, että Jumalan lasten tulisi maailman lasten tapaan huolehtia jokapäiväisestä leivästään — olettamalla, että he käyttävät kaikkia laillisia keinoja sen hankkimiseksi. Eikö Herra sanonut nuhteleva sävy äänessään: »Tätä kaikki pakanat tavoittelevat.«? Ja mikä olisi sen vakuuttavampaa kuin Hänen oma sanansa, joka pohjasi Hänen oman elämänsä omaan kokemukseen: »Taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän tätä kaikkea tarvitsevan.«?

Mitä sanoisit, jos huomisaamuna, kun tulee kouluunmenon aika, pikku poikasi ensin, ennenkuin vastahakoisesti alkaa laputtaa opinahjoaan kohden, tulisi ruokasäiliöösi ja ryhtyisi tutkimaan sen sisältöä ottaen erikoisesti selkoa mitä sinulla on varattuna päivälliseksi? Eikö hän vallon syystä herättäisi mielipahaasi? Etköhän sanoisi: »Mene sinä kouluun ja anna minun pitää huolta kaikesta sinun mentyäsi!« Etkö nuhtelisi häntä yksinkertaisen luottamuksen puutteesta? Oi, jospa oppisimme lapsistamme ja uskoisimme, että elämä on yhtämittaista, pitkäaikaista oleskelua Isämme kodin upeissa asunnoissa, ja ettei koskaan koita aika, jolloin pöytä olisi aivan tyhjä eikä mitään meidän tarpeittenme tyydyttämiseksi! Hän voi sallia sinun näkevän nälkää, koska on pahojahenkiä, jotka eivät lähde muuten kuin rukouksella ja paastolla; mutta ennemmin tai myöhemmin Hänen enkelinsä koskettaa sinua sanoen: »Nouse syömään!« Ja niin huomaat erämaan hiedalla enkelinkäden kattaman pitopöydän, vaikkei ateriaksesi olisikaan sen enempää kuin ruukullinen vettä pääsi pohjissa ja erämaan kuumentuneilla kivillä paahdettuja leipiä.

Jumala valmistaa myös hengellisen virvoituksen pöydän. Voimmekohan ikinä unohtaa tuota sivukuvausta Jeesuksen nelikymmenpäiväi-

sen täälläoleskelun viehättävään tapausten joukosta, jolloin kalastajat, palattuaan tyhjin venhein pitkän yön raadannasta, tapaavat järven rannalla Herransa hellän huomaavaisuuden kattaman pito-pöydän? Heti kun he astuivat maihin, he näkivät siellä hiilloksen ja kalaa pantuna sen päälle, sekä leipää. Eikö tämä ole vertauskuva siitä, kuinka Herra alituisesti pitää huolta lapsistansa? Väsyneinä, hyödyttömän raadannan pettymystä tuntien, toivon ja pelon ristiriidan levottomaksi saattamina me työnnämme venheemme rantaan, jota Hänen siunatut jalkansa ovat astuneet, emmekä mekään koskaan lähesty Häntä kokematta, että Hän on jo ennakolta pitänyt huolta hengellisestä virkistyksestämme ja että »Hänen lihansa on tosi ruoka ja Hänen verensä on tosi juoma«.

Kirjoittaessaan Korinton kristityille apostoli Paavali sanoo, että kun kerran Kristus on teuras-tettu meidän pääsiäislampaanamme, tulee meidän noudattaa vanhain israelilaisten jälkiä, jotka suljet-tujen ovien takana, kupeet vyötettyinä, kengät jalassa seisovat pöydän ympärillä syömässä karit-san lihaa, jonka veri, heidän kotiensa pihtipieliin siveltynä, oli pyytämässä heille pelastusta. »Onhan meidänkin pääsiäislampaamme, Kristus, teuras-tettu. Viettäkkäämme siis juhlaa.« Tuon muistet-tavan yön juhla on vertauskuva kirkon elämästä

Jeesuksen ensimmäisen ja toisen tulemisen välillä. Äänet iloa helkkäen, kasvoilla voitonriemu me seisomme pöydän ympärillä, missä Kristuksen liha on kaikkien uskollisten sydänten ruokana, jännittäen korvaamme kuullaksemme ensimmäiset torven-toitaukset, jotka kertovat, että lähtöhetki on tullut. Kristityt ovat aivan liian huolimattomia siitä, kuinka välttämätöntä heidän olisi ravita itseään Jumalan pöydän antimilla hengellisen elämänsä ravinnoksi. Tehdään paljon työtä; otetaan paljon osaa konferensseihin ja eri lähetysaloihin; luetaan uutterasti uskonnollisia kirjoja; mutta suuri ja turmiokas puute on tuo, että niin vähän antaudutaan pyhiin mietiskelyihin Herramme Jeesuksen Kristuksen olemuksesta, sanoista ja teoista.

Pysähtyköön jokainen näiden rivien lukija nyt hetkeksi ja kyselköön itseltään, tunteeko hän sisäistä mietiskelyelämää, joka aina saa Herran katselemisesta uutta ravintoa.

Aivan äskettäin tuli muuan pyhän Fransiskus Salesilaisen omaksuma tapa minulle nuhteeksi, hänen, josta on sanottu: »Hänen ensimmäisenä sääntönään oli varhain nouseminen, jota hän uskollisesti noudatti viime päiviinsä asti ja usein suosittelee muillekin. Hän oli ensimmäisenä jalkeilla linnassaan ja alotti rukouksensa ja mietiskelynsä neljän, viiden tienoissa aamulla eikä koskaan ku-

luttanut siihen tuntia vähempää. Usein oli hänellä silloin muistiinpanokirja kädessä; siten hän muistutti mieleensä entistä armoa ja viritti liekkinsä uuteen leimuun. Tuntui, kuin ei hänen työtehtävässään ja liikkuvassa elämässään olisi mennyt hetkeäkään ilman että hän suoranaisesti toimenpiteisiin ryhtyen virvoitti sieluaan yhteydellä Jumalan kanssa.«

Ja tämän päivittäisen tapansa lisäksi hän eristi itselleen joka vuosi viikon tai pari voidakseen tyynemmin hiljaa miettiä lunastuksen suurta salaisuutta. Hän sanoi: »Meidän täytyy alituisesti mietiskelemällä lihaksitulemisen ja lunastuksen suurta salaisuutta vajota yhä enemmän Jumalan rakkauteen, joka on elämämme suurin armo. Tahdon yhä enemmän ajatella Herraani, Hänen maallista ja jumalallista elämäänsä, Hänen salatua, kärsivää ja kirkastettua elämäänsä. Olkoon elämäni kätkeytyä Jumalassa Jeesuksen Kristuksen kanssa!«

Me voimme erikoisesti sovittaa nämä sanat myös Herran ehtoolliseen. Tämä on ihan erikoisesti Jumalan meille valmistama pöytä, joka ei vain uudista sen yön muistoa, jolloin Herramme petettiin, vaan kyvyttää meidät kohottamaan harhaavat ajatuksemme ylöspäin ja kiinnittämään ne Häneen — sinne, missä Hän nyt on. Leivässä ja

viinissä ei tapahdu mitään salaperäistä muutosta. Leipä pysyy leipänä ja viini viininä koko tuon vaatimattoman juhla-aterian loppuun asti; ja kuitenkin toteavat hurskaat sydämet osallistuessaan näistä aineksista, että he uskon ja pyhissä askartelevain ajatustensa kautta saavat niistä erikoisen siunauksen vahvistukseksi ja lohdutukseksi. On tietysti hyvä tuolla juhlallisella hetkellä muistella Jeesuksen tuskaa ja verihikeä, ristiä ja kärsimystä, Hänen kallista kuolemaansa ja hautaustaan; mutta on yhtä tärkeätä luoda katse halki taivaan sinisyvyyksien ja seurata Mestaria sen auneitten poimujen läpitse eläen Hänen ylösnousemuselämästään ja osallistuen Hänen keskeymättä jatkuvasta pääsiäiskaudestaan.

On suureksi avuksi käydä ehtoollisella ainakin kerran viikossa, milloin se käy päinsä, jotta oppisimme nostamaan koko elämämme Herran ehtoollisen tasolle; jotta kaikki ateriat olisivat meille kuin sakramentteja, ja jotta käyttäisimme kaikkia luonnon vertauskuvia keinona, millä päästä Hänen pyhään yhteyteensä. Kuinka voimmekaan kyllin kiittää Jumalaa, että Hän tässäkin mielessä valmisti meille pöydän?

Paljon lohtua suovat nuo kaksi sanaa: »valmistaa minulle«, sillä ne ilmaisevat *Jumalan ennakokohuolenpitoa*. Hän ei salli yllätyksien kohdata

meitä. Hän ei salli lastensa anoa mitään, jonka tarvetta Hän ei olisi nähnyt ennakolta. Aivan niinkuin Hän on edeltäpäin valmistanut hyvät työt, joissa meidän on vaellettava, niin on Hän edeltäpäin valmistanut ruuan työntekijäinsä ravinnoksi. Pitkin elämäntiemme vartta on kivikumpuja, joihin Edeltäjuoksijamme on pannut tarvitsemiamme elintarpeita. »Sinä tuot hänelle onnen siunausta.« Pöytä on katettu, ennenkuin tulee nälkäkään. Lähde pulppusi puiden siimeksessä jo ennenkuin äiti lapsineen vaipui nääntyneenä hietikolle. »Herran sotajoukon päällikkö« ei vain valloittanut vihollismaata, vaan varasi kansalle maan vanhan viljan. Jumala varustaa linnansa, ennenkuin niitä piiritetään. »Sinä valmistat minulle pöydän.«

Siihen liittyy huomattava lisäys — *ahdistajieni nähden*. Siitä meidän on tietysti ymmärrettävä, että kaikessa, mikä meitä ympäröi, saattaa piillä vastustajamme, joka on vannoutunut meitä vahingoittamaan, tuhoamaan varastomme, näänyttämään meidät nälkään. Kas tuota vihamielisten kasvojen piiriä — he heittävät julmia silmäyksiiä ja palavat kiihkosta saada syöksyä saarretun sielun kimppuun. Mutta he eivät voi tuhota varastoa, jota hetki hetkeltä saapuu ylhäältä. He eivät voi estää enkelien palvelusta, kun nämä levittävät

pöydän kattaen sen ylen runsaasti ja sitten itse muodostavat sisemmän, suojaavan piirin. Kirkuttakoot vain hampaitaan turhassa, lyhytaikaisessa raivossaan! Kun Jumala päättää ravita ihmissielun, niin ravituksi se tulee, vaikka koko helvetti yrittäisi vastustaa. Monta kertaa Daavid eläessään söi ruokaansa tyynenä ja luottavaisena Saulin vihamielisten joukkojen hiipiessä laaksoja ja tutkiessa luolia saadakseen hänet käsiinsä. Daavidin tavoin on monen käynyt usein sittemmin.

Niin, sielu, Jumala käskee sinun juhlia: »Syökää, rakkaani, niin, syökää ja juokaa runsaasti.« Kuningas vie sinut pitohuoneeseensa, ja Hänen lippunansa ylitsesi on rakkaus. Sinä saat syödä salattua mannaa ja juoda salatusta lähteestä, joka kumpuaa piiritetyssä kaupungissa, niin että se kykenee puolustautumaan vihollistensa saartolinjaa vastaan. Eikä ole kaukana sekään aika, jolloin saamme istua Kristuksen kanssa Hänen valtakunnassaan; ja niinkuin Joosefin kaukaa tulleet, jalkansa heliksi astuneet veljet saivat syödä ruhtinaan rinnalla, joka kerran oli maannut kuopan pohjissa, niin mekin saamme istuutua hääateriaksi valmistettuun pöytään Kristuksen vyöttäytyessä ja tullessa meitä palvelemaan, ja iäisyyden juhla, jossa ei tiedetä köyhyydestä eikä puutteesta, on pyyhkivä pois ajan murheitten muiston.

IX

»SINÄ VOITELET PÄÄNI ÖLJYLLÄ«

Ps. 23: 5.

Tämä vertaus on lainattu itämaisista juhlatuvoista: isäntä, näet, ilmaisee vieraansa tervetulleiksi voitelemalla heidät kallisarvoisilla voiteilla heti taloon tullessa. Jos he olisivat yhtä vähän tervetulleet kuin Jeesus Siimonin kotiin, jätettäisiin tämä kohteliaisuus suorittamatta; ja laiminlyönti huomattaisiin oitis ja kenties siihen viitattaisiinkin, niinkuin Mestarikin muistutti siitä sanoen: »Päätäni et öljyllä voidellut.«

Rakkaus, kunnioitus ja tervetulleisuus saattoivat tuskin ilmetä sen hellemmin kuin siinä, miten kallisarvoisista aineista oli sekoitettu se öljy, jota runsaasti vuodatettiin rakkaan vieraan pään päälle. Mirrha, aaloe ja kassia saivat vaatteet lemuamaan moneksi päivää ja jättivät kiitolliseen muistiin menneet onnenhetket. Runsas voide, jonka Betanian Maria vuodatti Herransa pään päälle, virvoitti varmaan Häntä sen jälkeisinä uuvuttavina tunteina, kun suloinen tuoksu hiipi Hänen vaat-

teistaan ja muistutti Hänelle uskollisen sydämen rakkaudesta.

Näitä voiteita, jotka olivat helteen paahtamalle ruumiille ja kuumenneelle otsalle niin mieluisat ja virvoittavat, näyttään säilytetyn alabasteripulloissa, jotka oli helppo särkeä, niin että niiden sisältö valui ulos tuhlailevan runsaana. Kuinka vähän rakkaus kysyy kulunkeja! Kun kerran runsas anteeksianto on saanut runsaan rakkauden liikkeelle, silloin eivät syntyneet ensimmäisinä tietoisien vastaanoton hurmiokkaina hetkinään pidä tuhlauksena ilmaista kiihkeitä tunteitaan kuluttamalla alabasteripullojen kallisarvoista sisältöä kyynelin ja suudelmin ja hellän huomaavaisuuden teoin. (Luuk. 7: 38.)

Kun psalmilaulaja sanoo, että Jumala itse voitelee hänet öljyllä, niin eikö hän tahtone meidän tekevän siitä sen johtopäätöksen, että elämä on juhla, jossa me olemme vieraina ja Jumala isäntänä? Ja eikö hän tahtone opettaa meille, että Jumala ottaa meidät vastaan rakkaasti ja tervetulleiksi toivottaen? Hän ei ole visu, kitsas, vaan iloitsee meidän ilostamme ja saadessaan meidät onnellistuttaa, antaen meille niin ylellisyyttä kuin tarpeellistakin ja nähden paljon vaivaa osoittaakseen meille, että Hän mielellään ottaa meidät vastaan ja suo meille armoaan »siinä rakastetussa«.

Tästä hellästä rakkaudesta yleensä ihmisiä kohtaan on monta todistusta. Enimpäin ihmisten elämässä on valonpilkkeitä — helläin ystävain rakkautta ja samanmielinen ympäristö — jotka kertovat Jumalan vastaanottoilosta. Enimmät ihmiset saavat maailmaan tullessaan jotain, mikä vastaa juhlasaliin saapuvaan vieraaseen vuodatettua itämaista tervetuliaisöljyä. Jokaista ihmiselämää tervehditään sen astuessa näkymättömästä maailmasta johtavan salaperäisen kynnyksen yli. Onhan ainakin äidin suudelma, nuoruuden joustavuus, vilkas luonnosta nauttimisen tunne, ennakkohuolen puute!

Ja siunattu Jumalamme on suunnitellut ja sovittanut luontomme sen maailman mukaan, jossa elämme, jotta me voisimme tuntea todellista elämänhurmiota ja luonnollisen ilon ja hilpeyden runsautta, jollemme ole synneillämme tuhonneet ja turmelleet Luojamme aivoituksia. »Kuinka kallis onkaan armosi, Jumala! Ihmislapset pakenevat siipiesi suojaan. Huoneesi runsaus ravitsee heidät, ja suloisuutesi virrasta Sinä heitä juotat.« »Sinä tuotat ihmisen sydämen iloksi viinin Sinä saatat kasvot öljystä kiiltäviksi.« »Samoin kaloitakin niin paljon kuin tahtoivat.«

Mutta vaikka tämä pitää paikkansa ihmisistä yleensä, niin *on erikoinen voitelu*, josta he eivät

voi osallistua. 2:ssa Mooseksen kirjassa (30: 23—25) on kuvattu erikoista öljylajia, »pyhää voiteluöljyä«, jolla oli tapana voidella ilmestysmaja ja lakiarkku ja pyhät kalut sekä vihkiä virkaansa Aaron ja hänen poikansa, papit. Mutta siihen liittyi kaksi ehtoa: ensinnäkin, ettei sitä saanut jäljitellä, ja toiseksi, ettei sitä saanut vuodattaa »kenenkään muun ihmisen ruumiille«. Kumpikin näistä säädöksistä ansaitsee huomiota. Siitä, ettei sitä saanut jäljitellä, saamme varmasti sen opetuksen, että siinä esiintyy jokin erikoinen Jumalan laboratorion pyhä voide, jolla ei ole inhimillisen tiedon alalla vastinetta. Ja kun edelleen tutkimme pyhää tekstiä, niin huomaamme, että öljy on kautta raamatun siunatun Pyhän Hengen vertauskuva. Monet kohdat oikeuttavat meidät sovittamaan tämän ajatuksen psalmilaulajan iloiseen huudahdukseen. Oi, jospa toteaisimme paljoa epäämättömämmin, että armoisa isäntämme, jonka pöydässä me istumme, on pysyvästi sitoutunut voitelemaan meidät Pyhän Hengen öljyllä!

Siunattu Herramme saattoi omaksua nämä sanat syvimmissä mielessä. »Mutta Pojalle (Hän sanoo) 'Jumala, sinun Jumalasi on voidellut Sinut riemun öljyllä, sinut enemmän kuin kumpänisi.'« (Hebr. 1: 8—9). Ja Korneliuksen kodissa apostoli Pietari selvästi vakuutti, että Isä oli anta-

nut Pojalle tällaisen voitelun. »Jumala oli Pyhällä Hengellä ja voimalla voidellut Jeesuksen nasaretilaisen.« (Ap. t. 10: 38.) Ja tähän yhtyy vainottu, mutta riemuitseva seurakunta yksimielisesti, kun se korottaa äänensä Jeesuksen ympärillä, »Pyhän Poikasi Jeesuksen, jonka olet voidellut«. (Ap. t. 4: 27.) Niin, eikä Isä antanut Henkeänsä mitaten, vaan rajattoman runsaasti; taivas aukeni — niinkuin sen jälkeen, kun alabasteripullo särjettiin — ja Pyhä Henki laskeutui. (Luuk. 3: 22.)

Jeesuksen elämässä ei ollut sitä aikaa, jolloin Hän ei olisi ollut Pyhän Hengen täyttämä. Mutta kukapa ei raamattua huolellisesti ja ajatuksella lukiessaan olisi huomannut, että Herran Jeesuksen kastevedessä saama voitelu antoi Hänelle erikoista kykyä tehtävänsä. »Herran Henki on minun päälläni, sillä Hän on voidellut minut.« »Minä ajan ulos riivaajia Jumalan Hengellä.«

Jeesus voideltiin papiksi. Jokainen pappi oli voideltava pyhällä öljyllä (2 Moos. 29: 21), ja meidän Ylimmäinen pappimme, vaikkei Hän olekaan tullut papiksi Aaronin järjestyksen mukaan, ei voinut jäädä vaille tätä pyhää virkansa merkkiä. Niin siis Pyhä Henki laskeutui ja jäi Hänen päälleen kuin »kallis öljy, joka pään päältä partaan vuotaa — Aaronin partaan — joka valuu hänen viittansa

reunukselle«. Me olemme vain Hänen viittansa liepeet, lähellä Hänen jalkojaan, missä granaattiomienat heloittavat kultatiukujen lomasta. (2 Moos. 28: 33.) Niin, mutta emmekö voine odottaa ja vaatia, että me Hänen viittansa liepeinä saamme osaksemme pyhän viikimäöllyn?

Herramme on voideltu kuninkaaksi. »Messias« merkitsee voideltua. »'Me olemme löytäneet Messiaan', se merkitsee Kristus (= voideltu).« (Joh. 1: 41.) Tuossa suurenmoisessa messiaspsalmissa, jossa keskellä vihamiesten raivoa Jumala osoittaa Poikansa ihmisten todelliseksi kuninkaaksi, on selvästi sanottu: »Minä asetin (engl.: voitelin) kuninkaani Siionille, pyhälle vuorelleni.« (Ps. 2: 6.) Eivätkö nämä hehkuvat sanat muistuta sitä kohtausta, jolloin Adonian ja hänen salaliittolaistensa ilonpidon Soohetkiven luona Roogelin lähteen ääressä katkaisi hengästynyt sanansaattaja tuoden viestin: »Herramme, kuningas Daavid, on tehnyt Salomon kuninkaaksi. Saadok ja profeetta Naatan voitelivat hänet Giiahonilla kuninkaaksi, ja he tulivat sieltä riemuiten, ja koko kaupunki joutui liikkeelle.« (1 Kun. 1: 43—45.) »Halleluja! Sillä Herra meidän Jumalamme, kaikkivaltias, on ruvennut hallitsemaan.« Rakkauden mies on Jumalan voitelema valtiias, ja vaikka emme nyt vielä näe kaikkea Hänen allensa alistetuksi, niin se on tapah-

tuva, ja maailma on kunnioittava Jumalan järkkymättömän neuvopäätösten mahtia.

Meidätkin voidellaan papeiksi ja kuninkaiksi. Verta ja öljyä käytettiin — kuten olemme nähneet — vihkimyksissä. Siksi on Herramme, ostettuaan meidät ja pestyään meidät verellään, voidellut meidät kuninkaiksi ja papeiksi Jumalalleen ja Isälleen (Ilm. 1:6) Pyhän Hengen uudistuksen kautta, »jonka Hän runsaasti vuodatti meihin« (Tiit. 3:6). Oletko sinä kokenut tätä? Vai onko elämässäsi tämä paha puute? Oi, Jumalalla ei ole suosikeita, Hänessä ei ole puolueellisuutta! Jumala on mielessään aikonut tämän voitelen sinulle; sinun on sitä tavoiteltava, omaksuttava se ja sallittava sen muodostua elämäsi suureksi, autuaaksi tietoisuudeksi, niin että voit omaksua apostolin epäroimattoman vakuutuksen: »Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne Kristukseen ja joka on voidellut meidät, se on Jumala, joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut Hengen vakuuden sydämiimme.« (2 Kor. 1: 21—22.)

Älkäämme koskaan yrittäkö toimittaa pappistehtäviä uhraamalla kiitoksen, rukouksen tai hartauden uhria ensin pyytämättä ja saamatta uutta voitелua. Ja olkaamme varmat, ettemme voi suorittaa kuninkaallisia toimia — hallita omaa

luontoamme tai istua kuninkuudestamme tietoisina Kristuksen kanssa Hänen valtaistuimellaan jollemme ole alati tietoisia siunatun Pyhän Hengen voiteluarmosta.

Meidän etuoikeutenamme on tulla voidelluksi tuoreella öljyllä. (Ps. 92: 11.) Näin saattoi ilomielin vakuuttaa tämä Jumalan mielen mukainen mies. Jumalan taloudessa ei käytetä mitään pilaantunutta. Meidän ei tarvitse elää kuivatuiista hedelmistä siksi, että talvi on riisunut puut paljaksi. Entispäiväin ilon ja voimantunnon ei tulisi antaa aiheutta kaihoten niissä viipymään, sillä armoisa isäntämme voi ja tahtookin tehdä hyväksemme yhtä paljon ja enemmänkin jokaisena tulevana elämämme päivänä kuin menneinäkin. Älä huokaa poisvierineen päivän armoa, ikäänkuin se ei koskaan palaisi. Jumalan öljyissä on iäiset kultaisten öljyn varastot ja säiliöt, öljyn, joka vuotaa uskon kultaputkia myöten antaen ravintoa pyhän elämän lampulle, niin ettei se ala lepattaa pitkässä yössäkkään, vaan jopa käy yhä hohtavamaksi ja sädehtivän kirkkaaksi. (Sak. 4: 12.) Vaadi joka aamu uutta tuoreella öljyllä voitelemista.

Tämä voitelu tekee meidät iloisiksi. »Riemun öljyllä.« (Ps. 45: 8.) »Kuinka suuri onkaan Hänen hyvyytensä ja kauneutensa! Vilja kasvattaa nuo-

rukaisia ja viinin mehu neitseitä.« »Öllyä, joka saattaa kasvot kiiltäviksi.« »Asser kastakoon jalkansa öllyyn.« Maailma tarvitsee hohtavia kasvoja, iloista hymyä, toivehikkaita sanoja virkistämään yössä raatavia sekä ilon joustauttamaa jalkaa, joka on kuin kylpenyt itse riemun täyteydessä. Niitä vailla puuttuu meiltä lapseuden sinetti, joka sen varmaksi vahvistaisi kaikkien silmissä; niitä vailla me olemme alati Jumalan evankeliumin häväistykseksi. Mutta jos vain pyydämme niitä — niinkuin teemmekin, jos joka päivä saamme Pyhän Hengen voitelun — niin on lähimmäisiämme viehtävä puoleemme jokin, joka ilmenee käytöksestämme ja katseestamme, mutta jota he eivät voi jäljitellä eivätkä ymmärtää. Ja he pyytävät meitä ilmaisemaan heille ilomme salaisuuden, johon maailma ei pääse käsiksi, koska se on kätkössä maassa, missä ei tiedetä talven pakka-
sista.

Tämä voitelu opettaa meille mitä ei yksikään inhimillinen opettaja osaisi opettaa. »Te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa«, kirjoittaa Jeesuksen rakastettu oppilas lapsukaisilleen, »vaan Hänen voitelunsa opettaa teille kaikkea.« (1 Joh. 2: 27.) Harmia ja kärsimättömyyttä liittyy usein maalliseen oppiin, jota saadaan ihmisopettajain huulilta; ja usein emme tiedä juuri sitä, mitä

enin haluttaisi tietää. Mutta Jumalan suhteen ei sellainen tule kysymykseenkään. Kaikki Hänen lapsensa ovat tietoisia siitä, että Hänen opettamillaan on suuri rauha. Ei kukaan opeta niinkuin Hän. Ja kun Hän ottaa sielua opettaakseen, ei taivaallisessa, jumalallisessa opetuksessa tule yhtäkään pykälää laiminlyödyksi.

Tämän voitelun vaikutus on pysyvä. »Teissä pysyy se voitelu, jonka olette Häneltä saaneet.« (1 Joh. 2: 27.) Syömämme ruoka pysyy meissä, ja ollessamme aivan tietämättömiä siitä se parhailaan muodostaa olemuksemme kudosta. Jotenkin samoin tapahtunee, kun voimakkaan hengellisen siunauksen vaikutus ei haihdukaan samana hetkenä kuin se tuli, vaan jää pysyväksi. Ja keskellä arkisten olojen, työn ja velvoitusten puristusta, kun mieli näyttää liiaksi kiintyneen välttämättömään työhönsä, jotta sillä olisi aikaa kohota ylöspäin — silloin Henki tekee sisimmässämme verratonta työtään armon ja voiman antajana. Toisin sanoen, me saamme hyvää Pyhän Hengen voitelusta kauan sen jälkeen, kun sen välittömästi saimme. Sen lemu on yhä vaatteissamme, sen pehmentävä lempeys viipty kasvoillamme.

Älkäämme koskaan tyytykö sen vähempään kuin tuohon määrittelemättömään, pyhään armoon, jota nimitetään »voiteluksi«. Emme voi sitä eri-

tellä tai käsittää, miksi se saa aikaan mitä ei opetus eikä kaunopuheisuus pysty vaikuttamaan. Mutta me huomaamme sen olemassaolon ja kaipaamme, kun se puuttuu. Kun se on, niin kuulostaa vähäpätöisinkin sana kotoiselta kuulijan korvaan, kuin viesti Jumalan luota. Ilman sitä ovat kaunopuheisimmatkin lausemat sulattomia nuolia, jotka putoavat hyödyttöminä ampujan jalkoihin. Pidätä meiltä mitä tahdot, oi Jumala, mutta anna meille Pyhän Hengen voitelu! »Sinä voitelet öljyllä pääni.« »Herra, älä ainoastaan päätäni, vaan myös käteni ja jalkani!«

X

YLITSEVUOTAVA MALJA

»Minun maljani vuotaa reuno-
jen yli.«

Ps. 23: 5.

Iloiset juhlahetket koittavat surullisimmillekin, väsyneimmillekin sydämille. Pitkän tuskanjännityksen jälkeen, kun makaamme voipuneina erämaan hiedalla, peittää uni uupuneen luonnon lumoihinsa, enkelit kattavat virkistävän pitopöydän, ja sielu herää taivaalliseen kosketukseen vahvistuneena tarttumaan uuteen työhön.

Emme tiedä aina, mistä tuo kokemuksemme on kotoisin; sen vain tiedämme, että askelemme ovat joustavammat, sydäntä paisuttaa toivehikas ilo, laulu puhkee huulillemme, ja koko olemuksemme värähtää niinkuin luonto suloisena kevätpäivänä. »Kun Herra käänsi Siionin kohtalon, niin oli, kuin olisimme unta nähneet. Silloin oli suumme naurua täynnä ja kиеlemme riemua täynnä; silloin sanottiin pakanain keskuudessa: 'Herra on tehnyt suuria heitä kohtaan.' « (Ps. 126: 1—3.)

Sellaisin hetkin on elämä meistä kuin malja, jonka Jumalan rakastava käsi on sekoittanut, ja joka vuotaa yli reunojensa Hänen armoaan ja hyvyyttään. Ja kyynelten taistellessa hymyn kanssa vallasta, niinkuin sade ja päivänpaiste huh-tikuun päivänä, me nostamme täyden maljan huu-lillemme huudahtaen: »Minun maljani vuotaa reu-nojen yli.«

Samanlaisen kokemuksen paljastaa muuan toi-nen psalmi, joka, kuten niin monet kaltaisensa, koskettaa niin hyvin inhimillisen kokemuksen sy-vimpiä syvyyksiä ja alkulähteitä kuin sen kor-keimpia kukkuloita. Se alkaa hädän valitussäve-lin — »kuoleman paulat ja tuonelan tuskat« — sitten hyökätäkseen kiivain moittein ihmisten totuudentunnon kimppuun. Se kertoo, kuinka psalmilaulaja hädässään huusi avukseen Herran nimeä. Se kertoo, kuinka suurenmoisesti Herra hänet pelasti. Ja nyt, osaansa katsellessaan, se on hänestä kuin täysi pelastuksen malja, täynnä Kaik-kivaltiaan valmistamaa pikaista, hellää ja riittä-vää apua. (Ps. 116: 12—13.)

Emme nyt puhu elämän maljojen rakenteesta. Ne voivat olla kultaa, hopeaa, tinaa, alabasteria, lasia. Raaka-aine, josta elämämme ovat valmiste-tut, on äärettömän moninainen. Meitä koskee vain sisältö, joka maistuu yhtä makealta savikupista

kuin kultapikarista. Ja loppujen lopuksi johtuvat ihmiselämään suuret erilaisuudet paljoa enemmän elämän sisällöstä kuin sen näkyvästä ulkokuoresta. Älä enää tarkasta lohdutonna maljasi ja vatisi ulkopuolta; katsele kiitollisena sen sisältöä, joka voi olla suloisempi ja runsaampi, vaikka onkin aivan tavallisessa maljassa, kuin jonkin toisen elämän sisältö, jota kadehdit tietämättä, kuinka katkera on sen sisältämä juoma.

Meidän sopisi muistaa, että »siunauksen malja«, josta juomme, oli kerran täytetty katkeralla kirouksella. Raamatusta olemme lukeneet juovutuspikarista, Jumalan vihan maljasta, ja kun siitä luemme, tunnemme, että meidän elämämme malja olisi voinut olla täytetty tuolla vihalla tekojemme oikeudenmukaisena palkkana. Ei siksi, että Jumala olisi kostonhimoinen tai iloitsisi syntisen kuolemasta, mutta Hänen pyhän olemuksensa täytyy nousta vastarintaan, milloin tahansa Hän joutuu pahan ja saastaisen kosketuksiin. Jos meidät olisi jätetty juomaan synnin katkeria seurauksia, niin olisi ollut meidän niinkuin kansan, kun Mooses rouhensi kultavasikan hienoksi ja hajotti veteen ja juotti sen israelilaisille. Ja jos kysymme, kuinka olemme välttäneet niin katkeran kokemuksen, antaa vastauksen Hänen sanansa, joka on puoltanut omiensa asiaa: »Katso, minä otan kädes-

täsi juovutuspikarin, vihani maljan; ei sinun tarvitse siitä enää juoda.« Ja ottaessaan sen meidän kädestämme Hän vuodatti sen sisällön Hänelle itselleen sekoitettuun maljaan antaen sen meille takaisin sakkaa myöten tyhjennettynä — ei, vielä enemmän, täynnä Hänen rakkautensa ja elämänsä viiniä, samalla kuin Hän joi meidän osamme: vihan ja tuskan.

Muista Hänen omia puutarhassa lausumiaan sanoja, kun tuska oli ohitse ja murhamiesten joukko parhaillaan sitoi Häntä ja kiivas Pietari luonteensa mukaisesti tempaisi esiin miekkansa: »Niin Jeesus sanoi Pietarille: 'Pistä miekkasi tuppeen. Enkö joisi sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?'«

Tutki Kristuksen maljan sisältöä: häpeää ja pilkkaa; kipua ja tuskaa; ruumiillista kidutusta; ja ennen kaikkea syntiemme katkeruutta, syntien, jotka olivat tehdyt kerran kasaantuakseen Hänessä; kiroukseen syyllisyyttä, jonka Hän vapaaehtoisesti omaksui; rangaistustamme, joka sellaisenaan koh-tasi Häntä. Voisimme esittää ihmiskuntaa pitkässä rivissä seisomassa, jokaisella myrkkymalja kädessä, ja Kristus, ohitse kulkiessaan, ottaa jokaiselta hänen maljansa kaataen sen sisällön suureen pikariin, jota Hän kantaa. Näin Hän on ristillä »kaikkien edestä maistanut kuoleman«. Näin on

meidän elämämme reunojaan myöten täynnä pelastusta, koska Hänen oli täynnä kadotuksen tuomiota. Meidän on ilon malja, koska Hänen oli murheen. Meidän on siunauksen malja, koska Hänen oli sen, jonka Jumala on hylännyt.

Oi jospa me kesken ilonhetkiemme olisimme kuin taivaan autuuteen päässeet, jotka aina suurimmassakin ilossaan liittävätkin onnensa tunnon Kristuksen kuoleman muistoon! Älä unohda milloinkaan, millä hinnalla olet saanut valoisimmat hetkesi.

Lueteltakoon tässä muutamia elämänmaljamme aineksia.

1. *Hyvä terveys* on sen pääaineksia. Ihmisellä voisi olla kaikki, minkä arvellaan edistävän ihmisonnea, mutta jos siinä olisi alituisen sairauden tuskain ja uupumuksen sivumaku, mitä iloa hänellä olisi siitä? Alakuloiset päivämme, jolloin koko ympäristö verhoutuu synkkiin väreihin, juontavat usein juurensa ruumiillisesta heikkoudesta; ja iloisten päiväimme hurmio, kun aurinko valaisee elämän nurmikentät, on yleensä elinvoimaisen terveyden tunnon yhteydessä. Jos siis elämänmalja maistuu makealta ja virvoittavalta, voi jotenkin varmasti päätellä, että hyvä terveys on siinä pääaineksena, vaikkemme osaa arvostella sen tärkeyttä, ennenkuin se on riistetty meiltä.

2. Toiseksi *ihmisten ystävyys ja kiintymys*, joiden puutteessa suurinkin menestys on kolkko erämaa, niin että jopa kultakadutkin uuvuttavat ja saavat rakoille jalkamme, aivan kuin ne olisivat kuivaa hiekkaa, mutta jotka luovat iloa vähäisimpäinkin elämänosaan, niin että pelkkä vihannestarihakin heloittaa taivasloistein.

3. *Kotielämän suomat mukavuudet*, sen tarjoamista elämän välttämättömyyksistä puhumattaakaan. Kuinka runsaana yhdistelmänä me saamme-kaan useimmat niistä nauttiaksemme! Pehmeitä päänalusia, matoilla peitetyitä permantoja, lämpimiä, tuulensuojaisia huoneita runsaine ja täydellisine kalustoineen; vaihtelevaa ruokaa; riittävästi hyvin soveltuvia vaatteita; apulaisia, jotka säästävät meiltä raskaammat ja karkeammat työt. Stoalainen kurittakoon itsensä tulemaan toimeen näitä useimpia vailla ja jopa koettakoon vakuuttaa, että elämä on ilman niitä helpompi; mutta sittenkään ei voitane kieltää, että monet jokapäiväiselämämme nautinnoista ovat peräisin noista mukavuuksista, joihin pitkäaikainen tapa ja käyttö on meidät totuttanut.

4. Lisäksi *henkiset ilot*. Jokainen voi paljastaa menneisyyden hautakammioista aarteiden, johon on kätkeytyä vanhan ja uuden maailman tieto ja oppi, jokainen voi kerätä runoilijain ja filosofien

ajatuksia, jotka ovat viskautuneet ajan rannalle kuin ajopuut veden partaalle, myrskyjen kiskomina valtamerisyvyyksistä; jokainen voi etsiä ja nauttia luonnon ihmeitä ja kauneuksia metsäaukeaman kukkasista alkaen

»kuun valaisemiin kaukomaailmoihin,
etäisen taivaan tähtiin niin lukuisiin
kuin tomu lehdillä on kevätesikon.«

5. Silloin tällöin kaadetaan elämänmaljaan erikoisen suloisuuden pirskahdus: joku erikoinen vapautuminen, odottamaton apu, ansaitsematon ja tavaton siunaus — jotka ovat lähetetyt ilmeisesti vain tyydyttämään Jumalan harrasta antamis-halua. Ja nyt täytyy minun luopua tehtävästäni — ihmisen kynä ei kykene kuvaamaan mitä kaikkea Jumala panee elämänosaamme: toiset sen ainesosista ovat liian hienot keksiäksemme, toiset liian jumalalliset käsittääksemme, toiset liian lukuisat laskeaksemme. Sitä paitsi ei elämänmaljaa sekoiteta kaikille aivan samoissa suhteissa. Isämme on huolellisesti tutkinut rakenteemme ja sovittaa valmisteensa tarpeemme mukaan. Ja kun me olemme äärettömän moninaiset tekotavaltamme, ovat myös juomat, jotka Hän asettaa eteemme kattamallensa pöydälle, äärettömän erilaiset.

Mutta olipa maljassamme mikä siunaus ta-

hansa, varmasti se ruotaa reunojensa yli. Hänen vasikkansa on aina juotettu, Hänen antamansa puku parasta lajia, ilo sanomaton, rauha yli ymmärryksen käyvä, armo niin runsas, että sen vastaanottajalla on aina kaikessa kaikkea tarpeeksi, niin että hän voi runsaskätisesti tehdä kaikkinaista hyvää. Jumala ei hyvää tehdessään nurise; Hän ei mittaa hyvyyttään, niinkuin apteekkari laskee tippansa ja mittaa pikkueränsä hitaasti ja tarkasti, pisara pisaralta. Jumalan menettelytavalle on ominaista moninainen ja ylivuotava anteliaisuus, aivan kuin luonto niin uhkuu kauneutta ja elämää, että valtameren joka pisara, metsäaukeaman joka neliötuuma, jokainen aineen molekyyli on ihmeitä täynnä, uhmaten ihmisten etsintää ja tutkimusta. Meidän kelpaa jokaisen huudahtaa apostolin keralla: »Olen saanut kaiken, jopa runsain määrinkin.«

Erään suuren sisäjärven rannalla on Amerikassa vaatimaton hirsimaja, jossa asuu vanhalta manterelta muuttanut siirtolaisperhe. Pieni lapsi, joka on koko aamun leikkinyt ja siitä väsynyt ja käynyt janoiseksi, menee sisään pyytämään äidiltä vettä. Ja äiti ottaa kipun ja lähtee valkohietikolle, missä aallot tyrskyntapaisesti pärskyen rytmikkäästi soivat, pistää sen veteen ja nostaa sen lemmikkinsä huulille täpösentäytensä, kristallinkirk-

kaita pisaroita virtanaan valuvana. Näin Jumala tekee meidän. Hän antaa kaikkea alttiisti eikä soimaa. Hänellä on enemmän kuin konsanaan tarvitsemme, ja Hän antaa enemmän, kuin me voimme todella käyttää itseämme varten. Ottakaamme vaari, että niin pitelemme maljaamme, ettei sen ylitsevuotava runsaus valu hukkaan, vaan virtaa toisten maljoihin, niiden, joilla on vähemmän kuin meillä. Oi, jospa tiemme olisivat Jumalan teitä, jotka lihavuutta tihkuessaan tihkuvat erämaan helteen paahtamille laitumille, niin että kukkulat vyötyytyvät riemuun ja viimein verhoutuvat lammasmaumoihin! »Kaikki riemuitsee, kaikki laulaa!»

Mutta varsinkin hengellistä siunausta vuotaa maljamme viini usein reunojensa yli. Moni huomattava Jumalan pyhä on kokenut tätä. Kerran hurmiollisen jumal'yhteyden hetkenään huudahtaa skotlantilainen John Welch: »Oi Herra, pidätä kätesi, jo on kyllin! Palvelijasi on saviastia eikä voi sisältää enempää!» Ja John Flavet kertoo, että kerran hänen ollessaan yksin matkalla alkoivat hänen ajatuksensa paisua ja kohota yhä korkeammalle, kunnes niistä lopulta tuli valtava virta. Sellainen oli hänen mielentilansa, sellaista taivaaisen ilon virvoitusta hän maistoi ja niin varma hän oli siitä osallistumisestaan, että tämä maailma kaikkineen katosi hänen näkyvistään ja tunnettavis-

taan. Monia vuosia jälkeenpäin hän sanoi tuota päivää »taivaan päiväksi« ja tunnusti sen kautta käsittävänsä taivaallista elämää paremmin kuin kaikkien lukemiensa kirjain tai kuulemiensa saarnain avulla.

Varmasti on Jeesuksen tarkoitus, että me pysyvästi kokisimme tällaista iloa. Hän ei tullut vain antamaan meille elämää, vaan *elämää ja yltäkyllin*. Hän puhui meille verrattomat sanansa, *jotta ilomme olisi täydellinen*. Hän tahtoi, että sydämemme riemuitsisi lihavuudesta ja *ravitsisi itseänsä Herran kasvojen katselemisella*. Hänen ihmisihannettaan voisi verrata lakkaamatta syöksyvän vesiputouksen kovertamiin kallioaltaisiin, joita reunustaa rehevä kasvullisuus äärettömän moninaisena, ja joihin valuu ikilähteitten elättämän joen runsaat vedet, liian alati vuotaessa herkeämättömänä virtana liittyäkseen vastaantuleviin vesiuomiin, täyttääkseen jonkin alempana olevan pienemmän altaan tai ottaakseen jollain lailla osaa niiden lukuisain kukkien ja ruohojen hedelmällistämiseen, jotka innokkaina tunkevat juuriaan sen ravintoa suoviin aaltoihin. Älkäämme kasatko säästöön saamaamme. Antakaamme auliisti maljamme vuotaa yli reunojensa. Kaukana olkoon meistä sairurin kitsaus, joka ei tohdi antaa, peläten, ettei saa itse. Tuhlaten ja auliisti käyttäkäämme

rikkauttamme, sillä me tiedämme, että se on loppumaton, koska Isämme käsi sen aina täyttää; ja Hänen valtakuntansa lakina on, että me saamme samassa suhteessa kuin annamme.

Vielä viimeksi: *Pidä varasi, että otat vastaan pelastuksen maljan.* Antajaa ei voi pahemmin loukata kuin hylkäämällä hänen lahjansa. Ja kuitenkin — kuinka monet maljat Jumala asettaa eteemme, joita me emme tahdo maistellakaan. Jotkut näyttävät luulevan, ettei Jumalan tarkoitus ole, että he olisivat täysin onnellisia, ja että jos he juovat ilonmaljasta, täytyy sen tapahtua salassa tai puolustellen. Jotkut juovat vain puoliksi; tai jos he juovat kaiken, he valavat siihen omia katkeria aineitaan, jottei juoma olisi liian makea. Kuinka usein unhotammekaan, että Jumala on antanut meille runsaasti kaikkea nautittavaksemme! Ja kun olemme varmat, että Hän on antanut meille jotain, älkäämme karttako ottamasta maljaa Hänen kädestänsä. Joskus meillä ei ole, kun olemme liian sokeat nähdäksemme tai liian hitaat ottamaan vastaan Jumalan meille valmistamaa maljaa.

Ja juodessamme pitäkäämme vaari, että teemme sen avuksi huutaen Herran nimeä. Hyvin usein me saamme kokea, jos rohkenemme näin tehdä, että pelkäämämme katkera lääke on äkkiä muuttunut itse elämän viiniksi. Vanha taru kertoo, kuinka

myrkkymalja petollisesti pantiin kuninkaan käteen, mutta hänen tehtyään ristinmerkin ja mainittuaan Jumalan nimeä se putosi murskaksi hänen jalkainsa juureen. Ota sinäkin Jumalan nimi koettimaksesi. Mainitse se, ennenkuin nostat houkuttavan maljan huulillesi, olkoon se ystävyys, suunnitelma tai toimintasi malja. Tuo nimi on joko paljastava kyykäärmeen, joka väijyy sen pohjissa niinkuin muinoin egyptiläisten juhlien pika-reissa; tai se muuttaa tavalliset asiat pyhiksi kuin sakramentit ja tavalliset maljat siksi maljaksi, jota käytämme Herran ehtoollisessa ja joka pyhitetään noilla ikimuistoisilla sanoilla: »Tehkää se minun muistokseni.«

XI

TAIVAALLINEN SAATTUE

»Vain hyvyys ja armo seuraavat minua
kaiken elinaikani.«

Ps. 23: 6.

»Kaiken elinaikani.« Mitähän päiviä lienee tulossa? *Kevätpäiviä*, jolloin koko maailman täyttää iloinen nuori elämä, joka leikkii kedoilla, kisaillee taivaalla, puhkee lehdiksi ja kukiksi jalkaimme juuressa. *Kesäpäiviä*, jolloin vuosi saavuttaa loistokohtansa auringonkultineen, pitkin iltoineen, tuoksuoineen. *Syyspäiviä*, jolloin peltoja peittävät viljalyhteet, uutterain käten riistäessä hedelmäpuitten oksilta, kiemurtavasta viiniköynnöksestä ja korkeista humalistoista vuoden runsaat antimet. *Talvipäiviä*, jolloin jalka polkee rikkirasahtavia lehtiä, jotka kattavat metsäaukioita, sumuisia, sateisia, synkkiä päiviä, jolloin keräänymme vuoden kadonneen loiston hautasaattueeseen ja laskemme sen maan multiin.

Joskus seisomme ikäänkuin kalliokielekkeen reunalla ihmetellen tähystämässä laaksoa jal-
kaimme juuressa ja kysellen, mitä päiviä on vas-
tassamme läpitunkemattomain usvain peitossa,
jotka väistyvät vain sikäli, kuin kuljemme eteen-
päin. Mitä on vuoden mittaan tapahtuva? Lie-
nevätkö sen päivät *kultaisia*, taivaan lämpimän
aurinkohehkun valaisemia? Vai ovatko ne *puna-
kirjaimisia**, ei vain sanan tavallisessa mielessä,
vaan siksi, että ne ovat kärsimysten ja uhrausten
veren tahraamat? Lienevätkö ne *harmaita*, syn-
kin värein koristeltuja, pimeitä ja alakuloisia?
Syntymäpäiviä, kuolinpäiviä, hääpäiviä, jonkun
vainajan kuoleman vuosipäiviä, jotka eivät ole
mennä mielestä, juhlapäiviä, pyhiä päiviä, pyhiä
siksi, että ne liittyvät ihmiseen, jonka olemme tun-
teneet, jota rakastaneet Jumalan omana valittuna.
Vain muutamia lyhyitä tunteja — kuin majakan
kiertovalon väläyksiä, jotka näkyvät kauas merelle
kahden pitkän, synkän pimeysloman välillä, tai
kuin mustaan ebenholtsiin upotettuja timantteja —
ja kuitenkin, kuinka paljon onnea tai tuskaa, kat-
keria muistoja ja onnettuudenenteitä onkaan
ahdettu lyhyeen ajanrahtuun, jota sanomme päi-
väksi.

* Almanakoissa ja kalentereissa joskus joitakuita
päiviä merkitty punaisella.

Mutta tulevaisuudessakaan ei ole koittava koskaan se päivä, jolloin meillä ei olisi kahta suojelusenkeliä, taivaallista saattajaa ja Jumalan lähettämää viestintuojaa: *Hyvyyttä* ja *Armoa*, joille on annettu tehtäväksi auttaa uskovaa hänen maallisen vaelluksensa päivinä.

Kun ylänkönummen taivaltaja kylmän jäykistämänä ja tielle äkkiä laskeutuneen sumun harhauttamana vaipuu nääntyneenä läpimärkään ruohikkoon, niin miten sanomattoman lohdullista onkaan, jos hän sumun hetkiseksi revettyä näkee vilahdukselta aivan vierellään seisovan paimenen raitaiseen vaippaansa kietoutuneena tai keksii palvelijat, jotka on lähetetty etäisestä isänsä kodista vuoristoa harhaamaan etsiäkseen kadonnutta ja tuodakseen hänet turvallisesti suojaan ja lämpimään. Mutta jotenkin samaan tapaan voi uskovon silmä älytä väsymyksen ja yksinäisyyden hetkinään luonansa nuo Jumalan kaksoisenkelit: *Hyvyyden* ja *Armon*.

Me emme näe koskaan sellaisia enkeleitä kuin ne kaksi, jotka tulivat Sodomaan, emme liioin sellaisia enkelinkuvia kuin ne kaksi enkeliolentoa, jotka ilmestysmajan sisimmässä pyhäkössä kumartuivat lakiarkun ylitse. Mutta me voimme kuvitella mielessämme niiden puhtaita kasvoja, ilmavaa olemusta, suloista käytöstä. Mutta tässä tarjoutuu

enemmän kuin enkeliapua: Jumalan olennoituneet ominaisuudet, *Hänen* hyvyytensä ja armonsa, s. o. *Hän itse* ihmisrakkautensa ja sääkinsä hellimmässä ilmestysmuodossa.

Hyvyys ja armo. Ei yksin hyvyys, sillä me olemme anteeksiantoa tarvitsevia syntisiä. Ei yksin armo, sillä me tarvitsemme paljoa muutakin kuin anteeksiantoa. Vaan molempia yhdessä. Hyvyys täyttää kaiken puutteen, armo antaa anteeksi kaikki synnit. Me tarvitsemme hyvyyttä huolehtimaan meistä, armoa anteeksiantamaan. Daavid liittää ne usein yhteen, esimerkiksi sanoessaan: »Herra on hyvä, iät kaiket *Hänen* armonsa keslää.«

Mitä sanoisimme näistä siunatuista ominaisuuksista? Ottakaamme *hyvyys*. Se on talletettuna Jumalan olemuksen avaroiissa säiliöissä: se on köyhän tyyssija, nälkäisen ruoka, vanhurskaan asanto, vuoden kruunu, elämän aurinko. »Maistakaa ja nähkää, että Herra on hyvä!« «Kuinka suuri onkaan *Hänen* hyvyytensä ja kauneutensa!«

Ottakaamme *armo*! Se on Jumalan tytär. *Hänen* mielisuosiionsa — »*Hänelle* kelpaa armo«; *Hänen* rikkautensa — »*Hän* on armosta rikas«; *Hänen* valtaistuimensa — »Minä puhun sinulle armoistuilta«. Ken laskee tästä jalokivestä säihkyvät säteet! Hellä, runsas, varma, iäti py-

syvä. Todellakin, Jeesus saattoi sanoa: »Isänne on laupias.«

Ja ne *seuraavat* meitä. Itämainen paimen käy aina edellä. Eikä meidän hyvä Paimenemme koskaan pane meitä työhön tai taisteluun kulkematta itse edellämme. Mutta Hänen paimenkoiransa ovat jälkijoukkona. Meillä on kaksi jälkivartijaa turvaamassa meitä petollisten vihollistemme hyökkäyksiltä. Meillä on kaksi väkevää auttajaa nostamassa meitä elämän pyramiidia ylöspäin, kerros kerrokselta, estäen meitä putoamasta, kuiskaten lohdun sanoja ja kannattaen voimakkain käsin meitä kainaloista vaikeissa kohdissa tai horjahtaessamme.

Lieneekö tuossa »seurata« sanassa viite siitä, että me etäännyimme Jumalasta, ja että Hän lähettää silloin hyvyytensä ja armonsa jälkeemme kutsumaan meitä takaisin? Ehkäpä. Jos tuhlaaja-poika lähtee merille leskiäitinsä luota, ei äiti häntä unhota koskaan, hänen rukouksensa seuraavat poikaa; ja saadakseen hänet takaisin hän lähettää hänelle miltei murtuneen sydämensä hellimmät kaipuunsa sanat. Niin menettelee Jumalakin omiensa: he kulkeutuvat pois Hänen luotaan, mutta Hän seuraa heitä. Hän panee Hyvyyden ja Armon heidän jälkeensä. Joskus on kuin heitä vainoisi onnettomuus onnettomuuden, isku iskun

perästä; mutta niin ei itse asiassa ole. Ei ole aina miltä näyttää. Ja nämä ovat valepukuja, joihin Hyvyys ja Armo pukeutuvat, ulkoverho, joka suo-
jaa ihanaa villaista vaatetusta, väsyneen, nälkäi-
sen ja repaleisen, kuljeksivan tuhlaajapojan uupu-
nutta päätä ja voipuneita jäseniä varten aiottua!
Hänen hyvyytensä on loppumaton, Hän pysyttää
uskollisuutensa horjumattomana, Hän ei hylkää
kättensä tekoja, sillä »iät kaiket Hänen armonsa
kestää«.

Jos käännyt vain tai tainnut taaksepäin, niin
tunnet Jumalan hyvyyden ja armon käsivarsien
tarttuvan sinuun, sillä ne ovat aina seuranneet
sinua. Et ehkä totea niiden läheisyyttä, tunnet
kenties itsesi yksinäiseksi, alakuloiseksi ja lohdut-
tomaksi, on ehkä murheenpäiväsi, auringoton ja
synkeä ilman lohdunsädettä tai toivonvälkettä-
kään, pelonaiheitten saartama. Mutta aivan
lähelläsi, Jumalan enkeleille ilmeisenä, vaikkakin
sinun uskonpuutteiselta katseeltasi peitossa liikku-
vat Jumalan ääretön, pettämätön hyvyys ja hellä
armo sädehtivinä, rakastavina, säälivinä. Ne kat-
tavat sinulle pöydän erämaahan kuten Elialle tai
ne välkähtävät esiin halki myrskyn ja viipyvät
vierelläsi kieltäen sinua pelkäämästä kuten mui-
noin Paavalia.

Ja kun on sellainen toivo, ei ole epäilyn

aihetta. »*Varmasti*«,* sanoo psalminlaulaja. Miksi niin *varmasti*? Koska Jumala on Jumala, muuttumaton ja iäinen; Hän ei voi riistää taas pois kerran antamaansa. Jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin Hän uskollisena, sillä itseänsä kieltää Hän ei saata. Hän ei kadu armolahjojaan. Jokaisen hyvän annin ja täydellisen lahjan Antaja on samalla valojen Isä, jonka tykönä ei ole muutosta eikä valon ja pimeyden vaihtelua. Ja kun Hänen hyvyytensä ja armonsa ovat alkaneet seurata meitä, niin me saatamme eksyä Hänen teiltään ja hylätä Hänen rakkautensa ja murehduttaa Hänen Henkeään, olla välittämättä Hänen läheteistään ja käskää heidän poistua, mutta ne eivät lähde. Ne seuraavat ehkä kauempaa, mutta ne seuraavat sittenkin, koskaan tyytymättä, ennenkuin ovat voittaneet meidät jälleen Hänen omikseen.

Varmasti: sillä Jumala ei ole koskaan enenkään pettänyt. *Varmasti:* sillä Hänen ei olisi soveliasta tarttua käsiksi loppuun suorittamatta. *Varmasti:* sillä Hän on sitonut itsensä äärettömän suurin ja kallein lupauksin. *Varmasti:* sillä kaikki Hänen pyhänsä todistavat yksimielisesti, ettei Hän koskaan petä eikä hylkää. *Varmasti:* sillä jos Hän rakastaa meitä iankaikkisuudesta

* Engl. raamatunkäännöksen mukaan.

asti, Hän ei suinkaan unohtane meitä ajassa. Niinpä ei koita se maallisen vaelluksemme päivä, jolloin Jumala ei olisi vierellämme hyvydessään ja armossaan.

»*Varmasti*« sanan tilalle asettavat jotkut selittäjät sanan »*vain*«: »*Vain* hyvyys ja armo seuraavat minua.« Niinkuin on 73: nnessa psalmissa (engl. kielisessä raamatussa): »Jumala on hyvä, *vain* hyvä Israelille, niille, joilla on puhdas sydän.« Voinnee niin olla, ja varmasti on tosiasia, että Jumalan menettely meitä kohtaan ei ainakaan ole sen vähempää kuin hyvyyttä ja laupeutta. Ei ehkä näytä siltä; mutta joskus on pidättäminen suuremman rakkauden osoitus kuin antaminen, kieltäminen myöntämistä parempi, poisottaminen parempi kuin ylivuotavin siunauksin täyteen sullottu helma.

Arat, nääntyvät sydämet, jotka pelkääte käydä yksin pimeää tietä — rohkaistukaa! Vyötyykää uuteen uskallukseen, vahvistakaa vaipuneet kädet ja tukekaa vapisevat polvet! Jumala tietää, kuinka monta elonpäivää on jäljellä; Hän tietää niiden tarpeet, kiusaukset ja surut. Ja Hän lupaa, että voimamme on oleva niinkuin päivämme; ettei koita se päivä, joka ei olisi Hänen hyvyytensä ja armonsa siunaama, ja että Hän itse on siunatussa Herrassamme meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti«.

XII

»HERRAN HUONEESSA PÄIVIEN PÄÄHÄN«

Ps. 23: 6.

Vierivät vuodet herättävät sydämessämme *pysyväästen* ikävän. Luontomme on iäisyyden eikä ajallisuuden sävellajiin sovitettu. Ja kun näemme lehtien varisevan syksyn tuulissa tai peittävän metsäaukeaman, jota astumme sen lyhyinä päivinä; kun luonnon maailmassa tapahtuvat vaihtelut pakottavat meidät muistamaan niitä vielä suurempia muutoksia, jotka ovat viemässä meitä pois menneisyyteemme tutuista maailmoista outoihin, ennen tuntemattomiin, kuten se maailma, minne Kolumbus purjehti — silloin ikävöimme hartaasti kotia, jota kuolema ei voisi vahingoittaa, ystävyyttä, jota aika ei voisi turmella, kuihtumattomia kukkaseppeleitä ja sellaista elämää, joka ei olisi muutosten alainen.

Tämä »pysyväinen«, jota odotamme, näyttää olevan luvattu niissä sanoissa, joilla paimenlaulaja päättää psalminsa — yhtä yksinkertaisissa kuin

sanat »koti« ja »äiti« ja aivan yhtä sisällökkäissä. Psalmin ajatusjuoksu on yhtä vaihteleva kuin elämä itse. Jokainen sen lauselman on sanakuva, joka selvin, elävin ääriiivoin maalailee jonkin uuden kohtauksen maisen vaelluksemme varrelta. Mutta tässä viimeisessä tuntuu kuin levoton, niin moniin kiviin särkynyt, niin monissa mutkissa kiemurtava virta painuisi iäisyyden meren suureen syvyyteen, ja sen aallot, murtuessaan ajan rantoja vasten, soisivat vain tuota yhtä, suloista säveltä: »Päivien päähän.«

Epäilemättä tarvitaan kaikki kuolonalaisen elämämme vaihtelut kelpuuttamaan meitä siihen, mikä ei vaihdu eikä muutu. Aika on iäisyyden välttämätön eteinen tai pukuhuone. Tämä maa on kasvatustila todeksi elämään, joka odottaa, kun viime läksy on opittu ja koulukello kilahtaa. Mutta kaikki, mikä on, mikä on ollut ja mikä on tuleva, se vain täydentää luonnettamme ja viimeistelee sen sopusuhtaisuutta. Ja kaikki tuo on unohdettava kuin yöllinen uni, kun kerran astumme iäisyyteen, joka on pysyväinen siinä mielessä, ettei se koskaan riistä meiltä mitä todella omaamme muuten kuin täydentääkseen sen; aivan niinkuin siemen häviää, kun siitä on kehittynyt jalompi ja yhä jalostuva elämä.

Mutta pysyväisyyden ajatusta parempi on aja-

tus taivaasta *kotina* — taivas on »Herran huone«
Ja tämä Vanhan Testamentin sanonta on lähinnä
Jeesuksen sanoja: »Isäni kodissa* on monta
asuntoa.«

Mikä tenhovoima onkaan »koti« sanassa! Se
tuo kulkijan maailman ääristä saakka. Se innos-
taa purjehtijan ja sotilaan ja tutkimusretkeilijän
sankarillisesti kestäämään. Kalleine muistoineen
se sulattaa paatuneen rikollisen. Se tuo kyynel-
sumun maailmanmiehen silmiin. Mitäpä ei kes-
täisi köyhä nainen, jos hän vain voi pitää yllä
pienen kotinsa!

»Eipä paikkaa olekaan
kodin vertaa ollenkaan.«

Ja mitä on jalo joulujuhlamme muuta kuin
kodin juhla? Kotien, jotka Hänen kutsustaan,
joka itse oli koditon, ovat saaneet syntynsä, sopii-
kin juhlia Hänen syntymänsä vuosipäivää.

Ja mikähän tehnee kodin ajatuksen niin rak-
kaaksi? Ei pelkkä paikka tai tiilet tai muurisavi,
puutarha, jossa lapsina piileskeltiin, huonekalusto,
johon liittyy niin monia helliä muistoja, muistoja,
jotka kaikki sen jälleennäkeminen kutsuu esiin.
Nämä kaikki eivät ole koti. Ne olisivat ilman rak-
kaitamme, jotka niitä käyttivät, vain erämaa, jossa

* Engl. käännös: »huoneessa«.

jälkeenjääneen olisi mahdoton viipyä. Kotimme on siellä, missä ovat isä, äiti, siskot, veljet, vaimo ja lapset; missä ei vieraan läsnäolo luo varjoaan perhe-elämän vapautuneeseen menoon.

Kääntäkäämme ajatuksemme nyt taivaaseen, josta tiedämme verrattain vähän, paitsi että hyvä Paimenemme on mennyt sinne, ja katsokaamme, mitä valoa luo siihen tässä käytetty sen ja kodin välinen vertaus. Se on varmasti koti onnellisen yhdyselämän mielessä. Me olemme siellä Jumalan läheisyydessä yhtä vapaat kuin lapset isän ja äidin läsnäollessa, joita he rakastavat hellästi. Me tunnemme toisemme yhtä hyvin ja seurustelemme keskenämme yhtä vapaasti kuin silloin, kun valoisasydämisten nuorten hilpeänä parvena kuljeksimme metsissä keräten metsäkukkia tai kun kokoonnuimme leimuavan takkavalkean ääreen, missä »joulupölkky« räiskyi joulu-ilon ollessa ylimillään. Kuvailehan mielessäsi suurta perhettä, kaikenikäisiä kelpo lapsia — aina pienestä kuusivuotiaasta nuoreen mieheen, joka juuri aloittaa virkauransa tai oleskelunsa suuressa pääkaupungissa — kaikki kerääntyneinä viettämään hetkeä yhdessä esi-isäin talossa, joka kohoaa laveain tilustensa keskellä! Silloin saat heikon käsityksen siitä, mitä on kotiinmenomme, kun enkeliharppujen soidessa ja tervetuliaishuutojen kaikuessa vii-

meinen lapsi ennättää Isän kotiin, ja *koko* perhe on niin taivaasta kuin maan päältä tullut koolle Isän kotiin ainaiseksi. Ei enää erota! Ei enää lähdetä pois! Ei enää koskaan lopu pitkä, riemukas, suurenmoinen kodin juhla!

Kautta maailman on ehkä ollut yksinäisiä, niitä, joiden sydämeen on aika ajoin hiipinyt outo koti-ikävä ja jotka ovat lukeneet seuraavat sanat:

»Oi kosketusta käden kadonneen,
oi äänen sointua, mi nyt on vaiti!«

»Oi jospa olisimme pieniä lapsia taas, joiden hyväoloisuudesta ja ilosta muut pitävät huolta, sen sijaan että saamme itse turvata itsemme ja olla muille kaikki kaikkena!« Ja tällaiseen luonnolliseen takasin-ikävyöntään sekoittuu ehkä äskeisen menetyksen kyynelet, niin tuoreen haudan muisto, etteivät kukkaset ole vielä ennättäneet juurtua verekseen multaan.

Tule — meidän ei sovi helliä moisia ajatuksia! Ne tekevät meidät elämän ankaraan todellisuuteen kelvottomiksi. Ne lamauttavat meidät. Älkäämme viipykö niissä. Jos menneisyyden paratiisi on *menetetty*, niin että enkeli on paljastetuin miekoin paluutamme estämässä, niin on meillä toinen parempi paratiisi odotettavana, jonka portilla on kutsuva enkeli — Isämme kodin paratiisi.

Älkäämme ajatelko eroa, vaan jälleenyhtymistä. Entisaikoina oli tapana, että lähteväin laivain miehistö päivántasaajalle saavuttuaan joi *jälkeenjääneitten ystävään* maljan; mutta niin pian kuin se oli sivuutettu, alettiin juoda *odottavain ystävään* maljoja. Suunnatkaamme ajatuksemme odotaviin ystäviimme, jotka, Jumalan kiitos, ovat niitä, »joita rakastimme kauan sitten hetkeksi heidät kadottaen«.

Autuaita ovat kotiin ikävöivät, sillä he pääsevät kotiin!

Näissä sanoissa on niin varma tuntu. Psalmilaulaja ei epäile, etteikö hän olisi taivaassa. Ja kuitenkin hänkin on ollut harhaava lammas, hänen maineensa ei ole millään muotoa tahraton, hänen luonnonlaatunsa on pikemmin sodan ja veren kuin rauhan, lempeyden ja rakkauden miehen, jollainen soveltuisi taivaan lempeämielisille asukkaille. Kuinka *hän* sinne pääsisi? Mikä sai hänet niin varmaksi? Hän tunsu epäilemättä, ettei hyvä Paimen voinut olla siellä, missä lammas surkeasti määkii puutteessaan. »Että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet antanut minulle, olisivat minun kanssani.« Ja sen lisäksi on meillä lupauksen varma sana, josta voimme iloisin mielin ottaa vaarin niinkuin pimeässä paikassa loistavasta kynttilästä.

Koska olemme luottaneet Kristukseen ja olemme yhtä Hänen kanssaan; koska olemme vastaanottaneet sydämeemme iäisen elämän siemenen, jossa piilee alkeellisena itse taivas; koska Pyhän Hengen läsnäolo ja todistus takaa meille jo nyt perintömme; koska Jumalan lupaus ja vala vakuuttavat meille iäisen autuuden — nuo kaksi, joiden on aivan mahdotonta johtaa pettymykseen: kaikista näistä syistä ja vielä muista rohkenee halvinkin, arinkin, heikoinakin uskovainen vakuuttaa: »Minä saan asua Herran huoneessa päivien päähän.«

Määrätyssä mielessä Daavid tuntuu riemuinneen taivaasta jo ennenkuin hän pääsi sinne. Hänelle ei Herran huone ollut vain tulevaisuudessa häämöittävä, vaan jo nykyhetkessä toteutumismahdollinen. Eräässä toisessa psalmissa hän puhuu Korkeimman suojassa asumisesta, ja kolmannessa kohdassa hän käyttää noita yleviä sanoja: »Yhtä olen anonut Herralta, sitä yhäti pyydän, että saisin asua Herran huoneessa kaiket elämäni päivät katsellakseni Herran suloutta ja mietiskelläkseni Hänen temppelissänsä.« Tohtori Segond'in ranskankielinen käännös on niin kaunis, että en malta olla sitäkin mainitsematta: »Je demande à l'Eternel une chose, que je désire ardemment (halajan hartaasti) Je voudrais habiter

toute ma vie dans la maison de l'Eternel, pour contempler la magnificence (valtasuuruutta) de l'Eternel et pour admirer (ihallakseni) son temple.« * (Ps. 27: 4.) Mutta Daavidilla oli kuninkaalliset toimensa; hän ei voinut kirjaimenmukaisesti asua pyhissä temppelipihoissa, joita hän ikävoi enemmän kuin peura aina ikävoi vesipuroille tai kyyhky lakkaansa.

Mutta voimmekohan epäillä, että hänen haras rukouksensa tuli kuulluksi, hänen sydämensä pyrintä saavutti ihanteensa? Epäilemättä hän määrättyssä mielessä aina asui Herran huoneessa Hänen kauneuttaan katsellen, Hänen tahtoaan kysyen, olipa hän sitten kotonaan Siionin vuoren linnassa tai kaukana aukeilla lakeuksilla Jordanin tuolla puolen. Mitäpä muuta on Jumalan huone kuin Jumalan läsnäoloa, jonka rakastava, uskova sielu tavallisesti tuntee, Jumalan läsnäoloa, joka, kuin elämää-synnyttävä kevätilma, on kaikkea ympäröivä, kaikkea kehittävä, kaikki valtaava!

Miksi emme mekin alkaisi asustaa Jumalan huoneessa tässä pyhitetyssä ja arvoisessa mielessä? Siten ei taivas ole meille olemassa vasta siitä hetkestä, jolloin »menemme porteista sisälle kaupunkiin«, vaan siitä, jolloin ensi kerran pesemme vaat-

* Vastaa muuten suomalaista, paitsi sulkujen lomaan suomennetuissa kohdissa.

teemme ja valkaisemme ne Karitsan veressä. Aina ja kaikkialla me saamme Jumalassa asumasijan, Hänessä, joka kautta sukupolvien on ollut omiensa koti, pakopaikka, tyyssija. Aina ja kaikkialla me voimme paeta Häneen myrskystä ja rajuilmastasta. Aina ja kaikkialla Hänen olemuksensa ei ole meille vain linnoitus ja varustettu kaupunki, vaan rukoushuoneemme ja pyhäkkömme. Tehköön Pyhä Henki meille jokaiselle selväksi, että me voimme elää joka hetki, joka päivä Herran huoneessa, missä kaikki kyynelät pyyhitään, kohta kun ne alkavat vuotaa; minne huoli ei pääse tunkeutumaan; ja missä hyvä Paimen aina johtaa laumansa vihreille laitumille, niin etteivät lampaat näe nälkää, ja virvoittavain vetten luo, niin ettei niiden tule jano, ja vilpoisiin, syviin laaksoihin, niin ettei aurinko niitä päivällä pistä eikä yön aikana kuu. Taivas jo ennenkuin taivaaseen astumme!

Pitäkäämme vaari, että elämme tällä taivaallisella tasolla. Me voimme valita monet elämäntasot. Esimerkiksi sen kirkon tason, johon kuulumme, tai sen kristillisen yhdistyksen, johon liittymme, tai sen sovinnaisen tason, jolloin tehdään mitä muut tekevät ja tyydytään keskinkertaisuuteen. Mutta tämäpä ei sovellu niille, jotka pyytävät tavoittaa sitä, mitä Jeesus Kristus kerran kutsui heidät tavoittamaan.

Mutta on kaksi muuta elämäntasoa, jotka kiinnittävät huomiomme puoleensa, ja joiden välillä meidän on valittava: Jeesuksessa Kristuksessa oleminen ja oma kokemus- ja tunne-elämämme. Edellisellä tasolla eläen me olemme jo siirtyneet kuolemasta ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisen piiriin ja asumme siinä kultaisessa valossa, joka väreilee Jeesuksen valtaistuimen ympärillä. Jälkimmäisellä eläen, se kun vaihtelee fyysillisten tai ilmastollisten muutosten mukaan, me milloin koamme aallon harjalla ylös aurinkoiseen ilmaan, milloin paiskaannumme väsyneinä ja murtuneina hietikolle, josta luodeaallot ovat paenneet jättäen meidät ulottuviltaan.

Edellisellä tasolla tahtoo Jumala meidän elävän. Jälkimmäisen olemme itse valinneet — ja huono oli vaihtoehto! Ihmekö siis, että olemme niin pettyneet ja masentuneet! Me olemme valinneet katkeran makean asemesta, ajalliset iäisten, vaihtuvat ja katoavat Jumalan järkkymättömän ja järkkähyttämättömän perustuksen sijasta, joka on yhtä muuttumaton kuin Hänen rakkautensa.

Vakava kysymys on jokaiselle tuo: »Mikä on minun elämäntasoni?» Omaniko vai lähimmäiseni vaiko Jumalan? Eläinkö nousseena, taivaaseenastuneena ihmisenä, jonka taakse jäi synty ja kuolema, ja jota ylempänä odottaa vielä syntymätön

iäisyyden valo? Oi, niin moni meistä arvioi asemansa omain kokemustensa matalan tason mukaan, sen sijaan että pyrkisi kohottamaan kokemuksensa ja elämänkäytäntönsä Jeesuksessa olemisensa ylhäiselle tasolle.

Uskolla, kun sitä oikein käytetään, on kahtalainen vaikutus. Ensinnäkin se uskoo omistavansa aseman, jota emme tosin tunne, mutta jonka se rohkenee vaatia itselleen Jumalan sanan perustalla. Toiseksi se tarttuu Jumalan voimaan tehdäkseen tuosta asemastaan päivittäin, hetkittäin koetun todellisuuden.

Me emme aina tunne olevamme sillä tasolla, jolla apostolin hehkuvat sanat julistavat meidän olevan. Roomalaiskirjeen kuudennessa, efesolaiskirjeen toisessa ja kolossalaiskirjeen kolmannessa luvussa hän vakuuttaa, että me olemme koroitettut valtaistuimelle Jeesuksen kera hallitsemaan Hänen ja meidän vihollisten polkeutuessa jalkoihimme. Mutta usko tarttuu näihin Jumalan sanan selviin opetuksiin ja tohtii sanoa tunnetta valheeksi pitäen totena Jumalan sanaa. Niin, ja usko uskaltaa pitemmällekin. Alituisesti se tarttuu Jumalan kaikkivaltiaaseen voimaan, siihen voimaan, joka nosti Jeesuksen Joosefin haudasta asettaakseen Hänet Majesteetin oikealle puolelle korkeuksiin. Ja tämän voiman varassa se kulkee epävakaisia aal-

toja ja kiipeää ilmakeuhloisia porrasastimia puolustaen omanaan valtaistuinasemaansa kaikkia helvetin hyökkäyksiä vastaan. Ilman taivaaseenastumista ja Jumalan voimaa on mahdotonta elää taivaaseenastumisen taivaallista elämää. Mutta omak-suva usko sen saavuttaa. (Ef. 1: 19.)

Meidän on tarpeen pyytää Pyhän Hengen apua, jotta Hän pitäisi meitä aina tässä antautumisen ja uskon asemassa tuoden taivaasta elämäämme Jumalan alituksen armon. Hän on muistin Henki, joka pitää meitä alati muistamisen tilassa ja huomauttaen meitä kiusauksen hetkellä »muistuttaa kaikesta«.

Ja jos me vain elämme näin, niin on elämämme vierivä onnellisesti ja hyödyllisesti. Siitä muodostuu psalmi, sellainen kuin se, minkä Daavid — paimen ja kuningas — lauloi vuosisatoja sitten. Se alkaa ehkä kertomalla paimenen huolenpidosta kadonnutta, velvollisuutensa unohtanutta lammastaan kohtaan. Mutta ei se aina pysy tällä tasolla; se kohoaa, se liittää ylöspäin ja laulaa jopa taivaan porttien lähettyvillä. Se viettää päivänsä hohtavilla ylängöillä, missä Jumala itse on aurinkona, ja lopulta se siirtyy siihen pyhään, kirkkaaseen kotipiiriin, jonka jokainen asukas voi vakuuttaa ilman pelon tai liikarohkeuden varjoakaan: »Minä saan asua Herran huoneessa päivien päähän.«

SISÄLLYS

I	Psalmien psalmi	Sivu 7
II	Paimen — Herra	15
III	Pehmeän ruohon ja levon vetten laidun	25
IV	»Hän virvoittaa minun sieluni«	34
V	Paimenen johdatus	43
VI	Varjojen laakso	51
VII	Vitsa ja sauva lohduttajina	62
VIII	Juhlapidot	71
IX	»Sinä voitelet öljyllä pääni«	83
X	Ylitsevuotava malja	94
XI	Taivaallinen saattue	106
XII	»Herran huoneessa päivien päähän«	114

Elämänvalaistukseksi.

E. KILPELÄINEN: Elämän tie.

Kiitetty saarnakokoelma, parhaita alallaan. Hinta sid. 30: —.

ALEKSI LEHTONEN: Valoisasta elämästä.

Kirkashenkisiä puheita. — „Niissä on vanha kallis totuus pukeutunut uuteen pukuun, ei koruihin eikä helyihin, mutta aistikkaaseen ja arvokkaaseen.“ (*Auk. Oravala.*) — Toinen pain. — 5 mk.

Turvasi on ikkainkojen Jumala.

Aleksi Lehtosen toimittama valikoima Helsingissä kapinan aikana esitettyjä saarnoja. — „Parhaimpia uskonnollisia puheita mitä meillä on koskaan pidetty.“ (*Kotimaa.*) — Toinen painos. — Hinta 3 mk., sid. 5 mk.

OLFERT RICARD: Meidän puolestamme.

Kööpenhaminan suosituimman saarnamiehen paastoajan saarnoja. Hinta 5 mk., sid. 12: —.

OLFERT RICARD: Nuoruus.

Ajatuksia ja mietteitä nykyajan nuorille. — 7: —, sid. 12: —.

OLFERT RICARD: Lue Raamattua!

Päivittäistä raamatunlukemista nuorille. — 5: —.

D. H. DOLMAN: Ilmestysmajassa.

Meilläkin tunnetun saksalaisen hengenmiehen hartauskirja. — Hinta 5 mk., sid. 12: —

J. R. MILLER: Viestejä. Sana kullekin päivälle. Hinta 10: —, sid. 15: —

J. R. MILLER: Sydämen puutarha.

„Millerin teokset ovat parhaita ihanteellisen elämän sanansaattajia nykyajan ihmisille.“ — 5 mk., sid. 7 mk.

J. R. MILLER: Avartunut elämää. Kolmas painos — 5 mk., sid. 8: —.

J. R. MILLER: Hyvä koti. Neljäs painos. — Hinta 5 mk., sid. 8: —

J. R. MILLER: Korkeinta tavoittamassa.

Neljäs painos. — Hinta 5 mk., sid. 8 mk.

J. R. MILLER: Kastehelmi. Hinta 5: —.

J. R. MILLER: Rukouksen kultaportti.

„Isä meidän“ rukouksen selitys. — Hinta 5: —.

C. HILTY: Unettomia öitä ja rauhattomia päiviä varten.

Toinen painos. — Hinta 5 mk., sid. 8 mk.

C. SKOVGAARD-PETERSEN: Viimeisten aikojen merkit.

„Se on sana aikanaan sanottu.“ (*Kotimaa.*) Hinta 5 mk.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ, PORVOO.

Hinta 10 mk.